

Valeriu DULGHERU

ISTORIA care ne-a fost furată

Născut la 9 martie 1956 în comuna Cârpești, județul Cahul. Absolvent cu mențiune al facultății de mecanică a Institutului Politehnic din Chișinău (1978), specializarea "Tehnologia Construcțiilor de Mașini". A susținut de doctor în tehnică (1987) și de doctor habilitat în tehnică (1995). Autor a peste 700 de lucrări științifice, inclusiv 30 manuale și monografii și 167 brevete de invenție. Autor a peste 400 articole de publicistică. Laureat al Premiului de Stat în domeniul Științei, Tehnicii și Producției (1998), Laureat al Medaliei de Aur a Organizației Mondiale de Proprietate Intelectuală OMPI, Geneva (2004), Laureat al Premiului "Inovatorul Anului 2006". Inventator de Elită al României (1994), Om Emerit (Inventator Emerit) al Republicii Moldova (1995). Laureat al Ordinului "Merite de l'Invention" Bruxelles (2008). Laureat al Ordinului "Leonardo da Vinci" Iași (2009). Laureat al Ordinului Științific "Gogu Constantinescu" în grad de Comandor, Cluj Napoca (2012). Laureat al Premiului săptămânalului "Literatura și Arta" (1999, 2000, 2001, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012). Membru al Biroului Asociației Inginerilor din Moldova. Membru-corespondent al Academiei Româno-Americane de Științe și Arte (2003). Membru de Onoare al Forumului Inventatorilor Români (2007). Membru al Comisiei de Experți a CNAA (secția tehnică). Redactor-șef adjunct al revistei tehnico-științifice „Meridian Ingineresc”. Membru al Consiliului editorial al revistelor: „Intellectus” AGEPI; „Fizica și Tehnologiile Moderne”, Chișinău; „Tehnologia Inovativă. Construcția de Mașini”, ICTCM București; „Tehnocopia”, Bălți; „Analele Universității Ovidius, seria „Inginerie Mecanică”; „Analele Universității „Dunărea de Jos” din Galați, seriile „Inginerie Mecanică” și „Metalurgie”; „Analele Universității Ovidius, seria „Inginerie Mecanică”; „Analele Universității din Petroșani” ș .a.

ISTORIA care ne-a fost furată

Valeriu DULGHERU

Sabin Balasa

CZU 323/324 (478)

Valeriu DULGHERU

ISTORIA

care ne-a fost furată

2013

1

Este de datoria fiecărui român de a face cunoscută istoria adevărată a Neamului, în special străinilor, coabitantilor din Uniunea Europeană, chiar dacă grija vecinilor noștri a fost prea mare de a ne fura din istorie, de a ne lăsa cât mai puține documente privind istoria noastră.

Cartea este destinată tuturor care sunt dornici de a cunoaște mai bine istoria Neamului.

Coperta: Valeriu Dulgheru

Pe copertă: pictură de Sabin Balașa

*Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Dulgheru, Valeriu*

Istoria care ne-a fost furată

Valeriu Dulgheru – Ch.: Ed. Tehnică, -2013. – 106 p.

ISBN 978-9975-9864-3

323/324 (478)

Procesare computerizată

Valeriu Dulgheru

ISBN 978-9975-9864-3

© Valeriu Dulgheru, 2013

“Ei (românii – n.n.) poartă nume latin, vorbesc limba latină, pământul lor a păstrat nume latine și sub acest aspect ei nu au meritat mai mult uitarea savanților și publiciștilor...Nu ne este permis să ne îndoim că națiunile pelasge formară poporul latin...Este incontestabil că pelasgii contribuă la fondarea Romei. Pentru ce să ne mirăm atunci că pelasgii panonieni, pelasgii din Tesalia, din Macedonia, că pelasgii Daciei vorbiseră și conversaseră dialectul lor național, pelasgicul vlah, care a purtat în Italia numele de latin”.

(F. Colson, jurnalist și om politic francez)

Prefață.....	4
Teoria indo-europeană – primul furt al istoriei noastre.....	7
Leagănul civilizațiilor europene sunt culturile Hamangia, Cucuteni, Sălcuța, Petrești.....	17
Primul sistem de scriere prin simboluri – un alt furt al istoriei noastre.....	25
Bazinul Dunării – leagănul poporului pelasgo-traco-geto-daco-valaho-român.....	32
Tracii – marii anonimi ai istoriei???	38
Cum ne-a fost furată latinitatea?	48
Împărați romani de origine dacică contestați de istorici – un alt furt al istoriei.....	57
Unde au dispărut strămoșii noștri pe durata a peste o mie de ani?.....	70
Împărați de origine valahă la cârma Țaratului Româno-Bulgar.....	87
Postfață.....	95
Bibliografie.....	103

Prefață

Aflat în permanență în calea intereselor geopolitice ale mai marilor (ca număr de locuitori și teritoriu nu și ca valoare culturală) și puternicilor vecini spațiul românesc a fost întotdeauna un fruct dorit, de aceea a fost supus furturilor sub diferite forme. Ni s-a furat istoria. Ni s-a furat numele. Ni se mai fură încă limba.

„*Avem o istorie multimilenară cum n-o au multe neamuri*” spunea cu mândrie N. Iorga. Aflată însă „*în calea tuturor relelor*” (vorba poetului!) România a tot risipit din bogăția ei multimilenară astfel că cei care o vizitează acum văd sărăcia materială de astăzi și nicidecum multimilenara ei bogăție culturală și spirituală. Europeanii par să uite de îndemnul marelui om politic și jurnalist francez Jules Michelet „*Popoare din Occident, cultivând de atât de îndelungată vreme, departe de barbarie, artele păcii, păstrați pururea o recunoscătoare amintire națiunilor orientale care, așezate la hotarele Europei, v-au acoperit și v-au adăpostit de revărsarea tătarilor, de armile turcești...Popoarele acestea au oprit adeseori în loc barbarii, i-au hărțuit adesea. Învinse chiar și tot vă erau de folos, tocind furia dușmanilor lui Dumnezeu prin suferințele ce le îndurau...Cum oare să numesc România? Opt milioane de oameni de aceeași limbă, de aceeași rasă, una din marile națiuni ale lumii trecea neobservată. De ce? Într-asta stă chiar răul nefericirii lor, aflați în bătaia valurilor unei mări furioase...Popor născut pentru a suferi, natura l-a înzestrat cu două daruri ce-l fac să dăinuie: răbdarea, suplețea, făcând laolaltă ca, deși îngenuncheat, să-și înalțe neconținut fruntea. Fondul acestei rezistențe nu stă în umbra acceptare a răului... Românul păstrează neștirbit tot ceea ce i-au lăsat străbunii: portul, moravurile, limba și mai cu seamă marele lor nume de Români! Noblețe prea bine dovedită. Limba lor e întru totul latină...*”(**Jules Michelet în 1853: Principatele dunărene**).

Dar probabil purtăm și noi partea noastră de vină: prea nepăsători suntem cu minunatul tezaur cultural moștenit. Nimeni nu menționează că cea mai veche scriere din Europa a fost atestată arheologic în 1961 în Transilvania în s. Tărtăria de către Profesorul Nicolae Vlăssă, de la Universitatea din Cluj. În afară de România, Tăblițele de la Tărtăria, datate 4700 î.e.n., au făcut ocolul lumii

anglo-saxone (*Colin Renfrew, Marija Gimbutas*) și au creat dezbateri aprinse pe tot globul. Deși românii știau să scrie acum 7000 de ani, acest detaliu esențial nu este nici în ziua de azi, după mai mult de 40 de ani, cunoscut publicului românesc. Atâtea detalii ignorate despre originea, continuitatea și, însăși, existența poporului român dau de gândit. Cine schimbă și interpretează istoria României? De ce nouă milenii, atestate arheologic, de civilizație neîntreruptă pe teritoriul României sunt ignorate nu numai în Europa de Vest dar și în România? Cu ce se ocupă istoricii români? Și reprezentanții României peste hotare? Cine promovează cultura multimilenară a României?

În schimb propaganda maghiară din întreaga lume, bazându-se pe milioanele de dolari ale lui Soros, finanțează diverse edituri și opinii. Canadianul de origine maghiară Delamaid Darrel răspândește falsul că la venirea hunilor aceste pământuri erau libere, iar istoricii noștri iau apă în gură. „În Elveția am auzit de la un ambasador francez în România (la Lausanne, în noiembrie 1998) că poporul român a dispărut timp de 1000 de ani ca să reapară, ca prin miracol, în secolul XIV!” remarcă cu amărăciune prof. dr. Maria-Luminița Rollé de la Universitatea din Edinburgh. „În 1996, când am fost la București pentru a face cercetări în mitologia tracică la Academia Română, spre uimirea mea, mi s-a pus întrebarea de ce mă interesează tracii și dacii, când acesta era subiectul de predilecție a lui Ceaușescu, fapt pentru care subiectul trebuie acum total ignorat. La rândul meu, mă întreb ce contează 50 de ani de comunism în comparație cu cele 9 milenii de istorie românească” continuă profesoara. Este o tristă constatare.

De aceea ideea scoaterii de sub tipar a unei lucrări sintetizate cu caracter mai mult informativ, care să oglindească acest trecut glorios al Neamului, să scoată în prim plan unele furturi evidente ale istoriei Neamului sub diferite forme este una binevenită. În special, în contextul nihilismului de care dau dovadă mulți conaționali de-ai noștri în probleme identitare.

Valeriu Dulgheru

TEORIA INDO-EUROPEANĂ – PRIMUL FURT AL ISTORIEI NOASTRE [1]

*„Civilizația s-a născut acum 13-15 mii de ani
acolo unde astăzi se găsește poporul român,
răspândindu-se apoi atât spre est, cât și spre
apus...Patria originară a indoeuropenilor sunt teritoriile
carpato-danubiano-pontice”.*

(William Schiler „Unde s-a născut civilizația?”)

Un popor, care nu-și cunoaște istoria, este un popor pierdut. În realitate popoarele nu dispar fizic. Ele dispar ca popor atunci când nu mai au istorie, nu au limbă, când slăbesc în plan spiritual, fiind lesne asimilate de alte popoare. Întrebarea retorică a multora dintre noi, românii, ar fi: de unde venim ca popor? Care sunt rădăcinile de neam? Până unde ajung și se pierd urmele stră-strămoșilor noștri? Este greu de răspuns univoc la aceste întrebări. Cu părere de rău istoria în această zonă de veșnice interese a diferitor imperii în mare parte a depins de cei care au scris-o, de subiectivismul lor, de scopurile imperiale ale cotropitorilor și, mai rar, de materialul factologic și tratarea lui corectă. Pe parcursul existenței multimilenare poporului nostru ia tot fost furată istoria.

Există tot mai multe argumente aduse, în special, de străini, că leagănul civilizațiilor ar fi fost spațiul carpato-danubian-pontic. Dacă e să acceptăm ipoteza că misterioasa Atlantida, cântată de grecii antici, s-a născut și a dispărut în Marea Neagră - succesoarea Mării Sarmatice (dar în sprijinul acestei ipoteze vin tot mai multe argumente ale marilor istorici ai Greciei Antice și Egiptului - popoare cu un trecut istoric incontestabil), atunci stră-străbunii noștri ar putea fi urmașii direcți ai euro-atlanților - populație de rasă albă, care a supraviețuit scufundării Atlantidei (potopului biblic), stabilindu-se în regiunile muntoase ale Carpaților și Balcanilor.

După marea migrațiune a euro-atlanților în Est, Vest și Sud cei rămași au fost primii lăstari ai unui popor. Încă un argument în favoarea acestei ipoteze vine ipoteza lui **Robert Ballard**, cel care a descoperit epava Titanicului, că Potopul descris de Biblie ar fi fost localizat pe actualul teritoriu al Mării Negre. Conform aceleiași ipoteze Marea Neagră ar fi fost până la Potop un lac cu apă dulce, mai mic decât actuala Mare Neagră, țărmul căreia era locuit. Un cutremur sau probabil alt cataclism a rupt fâșia de pământ, care separa Marea Mediterană de acest lac, și apele Mediteranei au inundat micul lac, transformându-l în ceea ce este astăzi. În sprijinul acestei idei **Ballard** arată că în anumite zone ale fundului Mării Negre există ape dulci, rămășițe ale vechiului lac. Membrii echipei lui **Ballard** susțin că actuala Mare Neagră nu a existat în urmă cu 10...15000 de ani, aici trăind o civilizație prosperă, căreia îi aparțin construcțiile ciudate semnalate de sonar pe fundul apei, considerând că aceasta ar putea fi enigmatică dispărută Atlantida.

Sfârșitul Atlantidei și începutul Potopului

Profesorul american Michael Robinson de la Universitatea Ohio, specialist în inundațiile catastrofale, care s-au abătut asupra Pământului din cele mai vechi timpuri, a îmbrățișat ipoteza emisă de **Robert Ballard**, când acesta afirmă că potopul a început în bazinul Mării Negre. Făcând cercetări în zona actualei Insule a Șerpilor aparatura a înregistrat niște construcții ciclopice stranii, piramide și citadele ce par incredibile pentru zilele noastre. *„În cercetările mele m-am bazat foarte mult pe textele mistice care arată că toate civilizațiile își au rădăcinile pe teritoriul patriei dumneavoastră și am avut acces la toate descoperirile făcute în România, din acest punct de vedere, descoperiri de care românii nici măcar nu au auzit”*. De asemenea, mai multe surse confirmă că pe Insula Albă (Leuce), care nu este alta decât Insula Șerpilor, a fost construit în timpuri preistorice un imens templu antic al hiperboreilor închinat lui Apollo „...unde era locul sfânt de înmormântare al eroilor pelasgi antehomerici” scrie Strabo. Templul lui Apollo era de o mare magnificență. În colindele românești el apar sub denumirea de „Mănăstirea Albă Sfântă” și „Biserica cea mare cu 9 altare”. Rămâi uimit de detaliile care se păstrează în creația neamului nostru pentru fapte așa de vechi în istorie: *„Într-al Mării negre prund, /La dalbele mănăstiri”*, descriind-o „cu 9 altare și cu 9 jețuri scrise pe cari șeade bunul Dumnezeu (Apollo), cu bătrânul (Saturnus), cu maica sfântă (Latona) și cu Sfânta Maria cea mare (Gaea, Rhea), cu sfânta Maria mică (Iana, Diana, Luna) și cu Siva Vasilcuța (Consiva sau Ops-Consiva, divinitatea semănăturilor)” (N. Desunșianu). Există și o legendă română despre originea divină a Mănăstirii Albe. *„Aici a fost cu drept cuvânt locașul cel sfânt al primelor zori de civilizațiune morală în Europa”* spune în continuare N. Desunșianu. În sec. al XIX^{-lea} se mai regăseau ruinele acestui templu, care însă după 1947 au fost demontate de sovietici, transportate la Moscova, unde au dispărut.

Lăsând la o parte poveștile și legendele să încercăm să modelăm de pe poziții realiste această ipoteză a celor trei savanți americani. Dacă zona actualii Mări Negre ar fi fost un mic lac cu apă dulce atunci litoralul lui ar fi putut fi leagănul unei civilizații, poate și al legendarei civilizații Atlantida. Existența într-adevăr a unei inundații catastrofale, numită cu nume biblic „*Potop*” ar fi dus la dispariția acestei civilizații. Însă o civilizație nu poate să dispară totalmente fără urme. Existența în jurul aceluși lac a munților Caucaz, Carpați și Balcani au reprezentat zone, unde parțial s-au salvat urmașii acelei civilizații. Ramura carpatină, probabil, a dat naștere civilizației europene, iar cea caucaziană – celei asiatice. Această ipoteză confirmă, într-un fel, unicitatea așa numitei rase indo-europene, dar nu că stră-strămoșii europeni ar fi venit din Asia. Noțiunii biblice a Potopului și supraviețuitorului Noe cu familia sa salvați cu o arcă pe vârful actualului munte Ararat tot i se poate găsi o explicație în același sens. Noe ar putea fi unul din atlanții supraviețuitori din munții Caucaz. Deoarece vechi scrieri arată că urmașii actualului popor evreu au coborât în sud dinspre munții Caucaz atunci una din legendele băștinașilor ar fi putut sta la baza noțiunii biblice a Potopului și supraviețuitorului Noe. Oricum, acesta este un subiect de discuții, iar savanții din diferite domenii, prin cercetările lor, ar putea confirma sau infirma aceste lucruri. Ceea ce ar trebui să ne îngrijoreze este faptul resemnării noastre. Vin străinii cu ipoteze foarte interesante despre trecutul glorios al strămoșilor noștri, cercetătorii români însă parcă se tem să abordeze acest subiect. Vecinii noștri însă, neavându-le pe ale lor, au făcut și mai fac tot posibilul pentru a șterge orice urme istorice ale strămoșilor noștri, a minimaliza rolul lor în civilizația europeană, a le însuși pe cele ale strămoșilor noștri, cu alte cuvinte a ne fura istoria.

Încerc să descriu încă un argument în favoarea ipotezelor înaintate mai sus de către cercetătorii americani. „*La mijlocul*

anilor 80 autoritățile centrale de la București au pornit fâurirea marelui canal Dunăre-București. Săpând vre-o 5-6 m în adâncime, cupele excavatoarelor au început să scoată tot felul de resturi vegetale. Arheologii chemați de la București au constatat că la o adâncime de 15-25 m se găsea o...pădure preistorică. Nisipul, care o acoperise, conservase foarte bine lemnul copacilor. Specialiștii au descoperit soiuri vechi de stejar, fag, gorun și tei. Analiza carbon a arătat că nisipul, care acoperise pădurea de foioase, avea o vechime cuprinsă între 10000 – 12000 de ani, ceea ce înseamnă că pădurea în sine era mult mai veche (cam aceeași perioadă figurează și în ipotezele enunțate de savanții americani prezentate mai sus). Mai este o problemă greu de explicat: cum și de unde a apărut această cantitate uriașă de apă, care a acoperit cu o adâncime de cca 100 – 150 metri teritorii imense de uscat? O ipoteză ar fi topirea ghețarilor și creșterea nivelului mării Mediterane mult peste nivelul normal”. O altă ipoteză, care merită toată atenția, este a paleontologului și biologului bucureștean **Codrin Niculescu**. Domnia sa a observat că în basoreliefurile și scrierile foarte vechi nici un popor din antichitate nu menționează Luna, celebrul astru al nopții. „Mai mult ca sigur că, în momentul în care Terra a primit Luna, Pământul întreg a cunoscut activitatea dezastruoasă a marilor valuri. E posibil ca pe Argeș să avem de-a face cu un val imens, nu cu o inundație catastrofală” menționează savantul Niculescu. În sprijinul teoriei sale dl Niculescu aduce lipsa aproape completă a sedimentelor de animale marine pe linia pe care se întinde pădurea preistorică. Această ipoteză merită toată atenția cu atât mai mult că ultimele cercetări efectuate în lume demonstrează că luna se îndepărtează încet de pământ. Deci, ar putea fi valabilă și ipoteza că luna nu a fost întotdeauna satelit al Pământului. Oricum, aceste ipoteze, care scot în prim plan rolul deosebit de important al strămoșilor noștri în apariția

civilizației, cel puțin pe continentul european, merită toată atenția specialiștilor în domeniu.

Profesorul **Robert Ballard** afirmă că pe teritoriul actualei României ar fi existat fantastica Atlantidă și că cetățile descoperite în munți nu sunt decât rămășițe din străvechea civilizație, după scufundarea acesteia. Mai mult, suprapune această ipoteză cu cea a originii Potopului, punând egalitate între cele două evenimente. Biblia vorbește despre un mare potop, căruia nu i-a supraviețuit decât Noe și familia sa. Analizând scrierile vechi ale fiecărui popor european constatăm că la fiecare găsim câte un potop, în urma căruia s-au salvat foarte puțini. Interesant este faptul că și legendele românești vorbesc, la rândul lor, despre diverse inundații catastrofale, dar cine să ia seamă de niște povești. „*Ceea ce oamenii au numit Noe și familia sa, au fost, în fapt, singurii atlanți care au supraviețuit cataclismului. Iar arca a fost construită din lemn de cedru la dumneavoastră, în România, locul unde a început și marea inundație a Pământului*” afirmă în continuare profesorul **Michael Robinson**. Iată că un străin încearcă să țină seama de aceste „povești”. Se pare că de aceeași părere era și marele poet național Mihai Eminescu, care scrie o poezie, dedicată religiei strămoșești, încercând să arate oarecum rădăcinile credinței dacilor în nemurire:

*“Din Fundul Mării Negre, din înalte-adânce hale
Dintre stânce arcuite, din gigantice portale
Oastea zeilor Daciei în lungi șiruri au ieșit...*

.....
*Zeii Daci ajung la marea, ce deschide-a ei portale,
Se reped pe trepte nalte și cobor în sure hale”.*

Cu aceleași argumente vine un alt cercetător american **William Schiler** în lucrarea sa „*Unde s-a născut civilizația?*” [2], „*Civilizația s-a născut acum 13-15 mii de ani acolo unde astăzi se găsește poporul român, răspândindu-se apoi atât spre est, cât și spre apus...Patria originară a indoeuropenilor sunt*

teritoriile carpato-danubiano-pontice”. „România este leagănul tuturor civilizațiilor. Pământul Ardealului este „Grădina Maicii Domnului” și locul de unde au plecat cele 12 triburi în lume” scrie cercetătorul român Teodor Filip.

Este arhicunoscută opinia despre rădăcinile indoeuropene ale civilizațiilor Terrei. Prin discursul său din 2.02.1786, în care afirma afinitățile lingvistice dintre sanscrită, greacă și latină, cercetătorul britanic William Jones (1746-1794) a semnat actul de naștere a ideii indo-europene, care este una discutabilă. Același lucru îl menționează și cercetătorul **R. Carroux** [3]. „...Albii, supraviețuitori ai marelui Potop, de pe podișul Iranului au emigrat spre occident în jurul anului 9000 î.Hr. sub diferite nume de arieni, chiar celți...” Aceeași ipoteză este prezentată în harta, elaborată de Institutul de Studii a Lumii Străvechi (Princeton University Press. USA). Este, de fapt, primul furt al istoriei noastre multimilenare. Totuși este o teorie, un punct de vedere, care însă are părțile sale slabe, care pot fi atacate.

„Teoria că indo-europenii au devenit autohtoni aici este lipsită de temei istoric și documentare științifică paleoantropologică și arheologică” menționează cercetătoarea română **G. Crăciun** [4]. Iată argumentele altor savanți. „Spațiul, din care au pornit indo-europenii, este situat între Valea Dunării, Marea Egee și Marea Neagră” spune cunoscutul cercetător german **Bosch Gimpera**. Același lucru îl spune și cunoscutul arheolog american Gordon **W. Childe** „Locurile primare ale dacilor trebuie căutate, deci, pe teritoriul României. Într-adevar, localizarea centrului principal de formare și extensiune a indo-europenilor trebuie să fie plasată la nordul și sudul Dunării.” Cunoscutul istoric român **I. C. Drăgan** își pune în mod logic întrebarea [5]. „Nu vedem de ce tocmai Europa, care a creat cea mai frumoasă, mai profundă și mai răspândită civilizație din câte s-au perindat pe Pământ, să nu fi generat oameni, să nu fi produs culturi cu

propriile-i mijloace decât sub influența unor popoare venite de undeva, adică din altă parte” „În mileniul VI Autohtonii în spațiul carpato-balcanic-dunărean dezvoltase o cultură materială și spirituală din cele mai avansate din Europa pentru acele timpuri, cu mult înainte de amestecul lor cu păstorii veniți din est” (**I. Maxim**. [6]). „Cum civilizația neolitică e o creație a oamenilor de aici, celelalte elemente nefiind decât o suprapunere și o completare” menționează marele istoric român Nicolae Iorga despre indo-europenizarea autohtonilor. Iată că în zilele noastre (1981) sub egida Institutului de studii Indo-europene de la Lyon s-a publicat lucrarea lui **Jean Haudry**, în care este citat P. Bosch Gimpera, care afirmă că „...formarea popoarelor indo-europene se află în zona de naștere a culturii danubiene” și **Diakonoff** care spune că „...centrul ariei indo-europene comune era o parte a Balcanilor și a Carpaților, de exemplu, lângă Porțile de fier ale Dunării”. Aceste afirmații nu sunt singulare și întâmplătoare. Papus afirma că Rama și tribul său au plecat de la Marea Neagră spre actualul habitat India pe la 6000 î.Hr. sau după poziția constelațiilor pe la 8500 î.Hr. Despre același lucru vorbesc noile teorii ale savanților americani (a căror punct de vedere pare să fie mai plauzibil) **M. Robinson, R. Ballard, W. Ryan și W. Pitman** - care susțin teoria unui potop în zona Mării Negre și care a determinat exodul populației în arealul de locuire a indo-europenilor. De asemenea, Rudolf Steiner susținea că „Civilizația megalitică și cultul druizilor provine de la Marea Neagră”.

Marija Gimbutas [7], specialist american de origine lituaniana profesoară la UCLA (Universitatea Californiei, din Los Angeles) declară “Romania este vatra a ceea ce am numit *Vechea Europa, o entitate culturala cuprinsa intre anii 6.500 – 3.500 i.Hr., axata pe o societate matriarhala, teocratica, pașnica, iubitoare si creatoare de arta, care a precedat societățile indo-europene patriarhale de luptători din epocile*

bronzului și fierului”. Pe baza descoperirilor arheologice făcute în diverse țări de pe continentul european, ea întocmește harta de mai jos, intitulată “*Vechea Civilizație Europeană ca parte a lumii străvechi în perioada maximei sale expansiuni*”, mileniul al V-lea î.e.n.

După cum se vede pe această hartă, 7 000 ani în urmă, nu există urme de locuire decât în Spațiul Carpatic și pericarpatic, restul Europei fiind o imensă pată albă. Această concluzie se potrivește perfect cu descoperirile arheologice din Franța, Anglia, Germania și alte descoperiri în care lipsesc din perioada respectivă atât scheletele cât și olăritul, ceea ce dovedește absența unor așezări umane stabile pe acele meleaguri.

Vechea civilizație Europeană ca parte a lumii străvechi în perioada maximei sale expansiuni”, mileniul V î.e.n.

Ipoteza existenței unui singur centru de civilizație – cea indo-europeană este puțin probabilă. „După marele Potop universal de acum cca 12000 de ani supraviețuitorii puteau să se refugieze pe cele cinci podișuri înalte ale Globului: Iran, Himalaia, Abisinia, Munții Stâncoși și Altiplano, de unde s-au

răspândit rasele albă, galbenă, neagră și roșie” (R. Carroux. [8]). O parte a acestui potop universal istoricește și biblic putea avea loc în zona Mării Negre și supraviețuitorii acestui spațiu se puteau salva în munții Carpați și Caucaz.

Caucazul ar fi putut da naștere unei ramurii asiatice a

Artefacte cu o vechime de 18000-45000 de ani

civilizației, iar Carpații – celei europene. „În zona carpato-balcanică prezența protoeuropoizilor este ușor explicabilă dat fiind că Protoeuropoizii - Cromanioizii formau în Europa fondul principal al populației din Paleoliticul superior și Epipaleolitic, fond care nu a putut să nu fie transmis cel puțin în parte, populațiilor neolitice”(Olga Necrasov [9]).

Adevărul este că o populație „nou venită” nu putea asimila triburile „aborigenilor neolitici” – triburile indigene, despre existența cărora pe aceste pământuri din timpuri străvechi ne vorbesc multiplele artefacte (complexul de la Hotin cu o vechime de cca 45000 ani, amuletele de la Brânzeni, Basarabia (36000 de ani) (Nicolae Chettraru din Basarabia), desenele rupestre din peșterile de la Coliboaia, județul Bihor, peșterile Chindiei și Livădița de la Coronini, Moldova Nouă, care datează o vechime de cca 35000 ani, vestigiile descoperite la Mitoc, România (25000 de ani), Cosăuți, Basarabia (18000 de ani) descoperită de Ilie Borziac, Orșova, România (11000 de ani) și multe altele [10]. Vechimea acestor artefacte nu poate fi contestată. Deci, nu rezistă sub aspect științific ideea provenienței noastre de la indoeuropenii veniți din podișul Iranului.

LEAGĂNUL CIVILIZAȚIILOR EUROPENE SUNT CULTURILE HAMANGIA, CUCUTENI, SĂLCUȚA, PETREȘTI [11]

„Înainte de glorie, care le-a revenit Greciei și Romei, chiar și înainte de primelor orașe din Mesopotamia sau templelor de pe malul Nilului, pe Valea Dunării inferioare și la poalele dealurilor balcanice locuia un popor avansat pentru vremea sa în domeniile artei, tehnologiei și comerțului la distanță. Timp de 1.500 de ani, începând dinaintea de anul 5000 î.H., ei se ocupau de agricultură și construiau adevărate "orașe", câteva cu nu mai puțin de 2.000 de edificii. Stăpâneau prelucrarea cuprului, noua tehnologie a epocii. Mormintele lor cuprindeau o mare diversitate de podoabe de păr și coliere descoperite într-un cimitir, care conține cel mai timpuriu ansamblu de obiecte din aur găsite pe tot cuprinsul lumii”
(„*The New York Times*” New York. 01.12.2009).

Ținând cont de faptul că nimic nu apare din nimic, putem spune că leagănul civilizațiilor europene ar fi fost spațiul carpato-danubian-pontic, prezentând un veritabil fond local, fiind precursorul civilizațiilor Hamangia, Cucuteni, Sălcuța, Petrești ș.a. Noile timpuri, noile metode utilizate în cercetările arheologice au scos la iveală unele frânturi de informații foarte interesante despre proveniența neamului nostru, despre urmele lăsate în istorie de strămoșii noștri în pofida faptului că multe dintre ele au fost distruse intenționat. Istoria apariției civilizațiilor este un subiect deosebit de important. Cu regret părinții și noi am învățat, și copiii noștri mai învață în școli mult mai multe despre civilizațiile egipteană, greacă, chineză, indiană, mesopotamiană ș.a. decât civilizațiile care au constituit „baza civilizației europene (o spun străinii!!!)” care au luat naștere în acest miraculos spațiu carpato-balcano-pontic.

Harta răspândirii celor mai importante culturi europene

O analiză sumară demonstrează că marile civilizații ale lumii s-au constituit în bazinele marilor fluvii: cea egipteană – în bazinul r. Nil; indiană – în bazinul r. Ind; chineza – a r. Gange; mesopotamiană – între r. Tigru și Eufrat. Cu un grad mare de adevăr civilizația europeană a luat naștere în bazinul hidrografic al Dunării. Oricare ar fi adevărul provenienței

civilizației europene cert este că ea a luat naștere în spațiul carpato-balcanic-dunărean cca 8000 de ani în urmă. Drept argumente vin multiplele mărturii și dovezi. Cele mai avansate culturi europene din acea perioadă – cultura Hamangia (5500-4600 î.Hr.) și Cucuteni (4600-3500 î.Hr.) au apărut în acest spațiu (dinastiile Egiptului Antic își iau începutul apr. 3000 î.Hr.). Drept prime argumente reprezintă inestimabilele artefacte cum ar fi „Gânditorul de la Hamangia”, „Gânditorul de la Târpești” (cultura Cucuteni), tăblițele de la Tărtăria, inestimabilele ca valoare artistică și istorică ceramica de

Perechea gânditoare de la Hamangia.

existența unei puteri divine, îi cerea sprijin acesteia, îi aducea mulțumiri și laude. Figuri asemănătoare cu cea de la Cernavoda, descoperite în multe așezări ale ținuturilor carpatice (de ex. la Târpești, Neamț), au rămas o dovadă că băștinașii acestor locuri erau profund credincioși și își rezervau timp necesar meditației. Această imagine a cosmosului spiritual plăsmuit în chip uman aduce dovada existenței confortului, a bunei stări materiale, precum și a unor performanțe tehnice obținute cu mijloace specifice. Scaunul, pe care se așeza omul străvechi a rămas în practica tuturor

Ceramică de Cucuteni

generațiilor care au urmat. A rămas până astăzi ca obiect ritual, fără modificări structurale și fără uzură morală” spune cercetătorul român V. Vasilescu. Imaginea Gânditorului de Hamangia descoperă perspectiva trecutului spiritual, care a dat chip omului carpatic, al omului așezat în legile lui morale intangibile. Idolul acesta creat în străvechime a rămas ca o treaptă pe urcușul civilizațiilor noastre. A rămas dovadă că neamul care l-a creat a trăit pe vatră nestrămutabilă, a trăit numai din produsul muncii lui. Vetrele cultice nu puteau fi purtate, în interminabilele invazii ale cetelor nomade, nici idolii de vatră nu însoțeau prăzile și nu veneau pe spinarea calului. Gânditorul aduce dovada că am fost, că am fost pașnici, că am fost de când lumea pe aceeași vatră. Drept recunoaștere a inestimabilei valori a aceste statuete este faptul că în a. 2000 statueta „de la Hamangia” a fost desemnată de către o comisie internațională să fie unul dintre cele 10 artefacte ale culturii pământene, care ar trebui să ne reprezinte planeta. Respectiv,

Gânditorul ar trebui să fie unul dintre simbolurile care să fie trimise în spațiu pentru o eventuală întâlnire cu o civilizație extraterestră.

Cele mai clare urme cu o vechime de cel puțin 5-6 mii de ani sunt culturile Hamangia și Cucuteni, care au fost create de stră-strămoșii noștri pe teritoriul actualei Românie și Republicii Moldova. Între creațiile strălucite de aici se remarcă cultura Cucuteni, care este, fără îndoială, singura cultură preistorică europeană, care poate rivaliza cu civilizațiile din Orientul Apropiat prin scara răspândirii ei și valoarea culturală. Cultura

*Gânditorul de la Târpești,
Neamț. România.*

Cucuteni, parte integrantă a marelui complex cultural Ariușd-Cucuteni-Tripolie răspândit din sud-estul Transilvaniei și nord-estul Munteniei, peste toată Moldova și Basarabia până în vestul Ucrainei, care a atins în perioada sa de maximă expansiune o suprafață de peste 350 000 de km². Cunoscută mult timp doar specialiștilor, cultura Cucuteni suscită astăzi interesul unor cercuri tot mai largi de iubitori ai artei preistorice și arheologiei. Expozițiile românești de artă cucuteniană au făcut deja înconjurul Europei și peste tot au fost primite cu fascinație. În Elveția, guvernul a dat o directivă și a anunțat transport gratuit pentru toți cei ce vor să vină, de oriunde din Țara Cantoanelor, să vadă expoziția. Timp de câteva săptămâni, peste o mie de vizitatori au venit zilnic să privească, măcar o dată, măreția cucutenienilor.

Cu ocazia primei expoziții a Culturii Cucuteni, organizată

Altarul de la Ghelăiești

Hora de la Frumușica

Soborul zeițelor

Vas cu colonete de la Izvoare

Tezaurul de la Rădeni

Vestigii cucuteniene din Muzeul de Istorie Piatra-Neamt în perioada 29.11.2009 – 25.04.2010 la New York de România, Republica Moldova și Bulgaria, cotidianul american „The New York Times” vorbește, pe larg, despre această pagină aproape necunoscută a preistoriei europene și, de ce nu, chiar mondiale. "Înainte gloriei, care le-a revenit Greciei și Romei, chiar și înaintea primelor orașe din Mesopotamia sau templelor de pe

malul Nilului, pe Valea Dunării inferioare și la poalele dealurilor balcanice locuia un popor avansat pentru vremea sa în domeniile artei, tehnologiei și comerțului la distanță. Timp de 1.500 de ani, începând dinaintea de anul 5000 î.H., ei se ocupau de agricultură și construiau adevărate "orașe", câteva cu nu mai puțin de 2.000 de edificii. Stăpâneau prelucrarea cuprului, noua tehnologie a epocii. Mormintele lor cuprindeau o mare diversitate de podoabe de păr și coliere descoperite într-un cimitir, care conține cel mai timpuriu ansamblu de obiecte din aur găsite pe tot cuprinsul lumii"[12]. Produsul acestei civilizații, acest om deosebit de spiritualizat, a fost denumit „Omul de la Cucuteni”. Evoluția spirituală a omului cucutenian și-a pus amprenta spiritualității în celebra statueta „Gânditorul de la Târpești”. „Având lungimea doar de noua centimetri o bucățică de lut ars ce emană toată grația și frumusețea unei zeițe venerată în urmă cu peste 6000 de ani, în timpul civilizației Cucuteni. I se spune Măiastra. Are o formă prelungă, ca și cum un vis, un fuior de fum s-a materializat și a devenit concret. Picioarele sunt lipite și cresc în sus, spre șoldurile perfect rotunjite. Apoi talia se subțiază cu o grație desăvârșită, pentru a se împlini din nou, în dreptul sânilor abia conturați. Măinile sunt doar sugerate, dar în așa fel, încât par aripi, sunt deschise și domină aerul din fața lor. Gâtul e lung, grațios. Capul este cât o mărgică. Deși primitiv modelat, pe un spațiu atât de mic, Măiastra are o mimică, te privește și îți spune ceva. Nasul e doar o ciupitura în lut. De o parte și de alta a lui te privesc două rânduri de ochi: zeița vede mai mult decât putem vedea noi. Totul este atât de bine stilizat și atât de bine redus la esență, încât liniile și punctele simple, primitive, dau împreună o aură strălucitoare acestei întruchipări ce face dintr-o bucată de lut nu doar o operă fascinantă prin simplitatea ei, dar îți spune în același timp o poveste. Povestea unei civilizații dispărute în mod straniu în urmă cu mii de ani:

Cucuteni” vorbește cu mândrie Constantin Preoteasa, muzeograf principal [13].

Cucuteni este cea mai importantă civilizație preistorică europeană. Așezările descoperite în România sunt cele mai numeroase și mai bine conservate. Cucutenienii erau maeștri ai focului. Vasele, cunoscutele vase cucuteniene nu ar fi rezistat dacă ei nu ar fi avut un meșteșug al focului. Cunoșteau foarte bine focul, știau tainele lui. Obiectele de lut erau atât de bine arse, încât au rezonanță. Triburile Cucuteni au creat o splendidă și originală ceramică pictată și au lăsat opere nu mai puțin remarcabile în domeniul artei figurative. Realizările artistice ale cucutenienilor se înscriu, incontestabil, între cele mai importante manifestări de artă plastică din lume, constituind, pentru preistoria Europei, o culme de neechivalat, o contribuție inestimabilă la patrimoniul cultural mondial. Explozia demografică cucuteniană a fost determinată de o climă favorabilă practicării agriculturii, de perfecționarea uneltelor și tehnicilor agrare precum și de alți factori greu de precizat. Chiar dacă nu avem posibilitatea de a insista asupra acestui lucru, este clar că încă din prima fază de evoluție, cultura Cucuteni cunoaște o agricultură destul de diversificată și cu o productivitate remarcabilă pentru acel timp. În bună parte, acest progres poate fi explicat prin folosirea unor unelte agricole performante pentru timpul lor, existența unor preocupări de selecționare a semințelor. În scopul scoaterii acestei minunate culturi din neant, din praful uitării, popularizării ei la Universitatea Tehnică a Moldovei în perioada 13-15 septembrie va avea loc a 7^a ediție a Simpozionului „*Cucuteni 5000 REDIVIVUS: științe exacte și mai puți exacte*” organizată de Universitatea Tehnică a Moldovei, Universitatea Tehnică „*Gh. Asachi*” din Iași, Universitatea „*V. Alecsandri*” din Bacău, Forul Democrat al Românilor din Moldova, Institutul Patrimoniului Cultural al Academiei de Științe a Moldovei.

PRIMUL SISTEM DE SCRIERE PRIN SIMBOLURI – UN ALT FURT AL ISTORIEI NOASTRE [14]

“Geții au avut propriul lor alfabet cu mult înainte de a se fi născut cel latin (roman). Geții cântau, însoțindu-le din fluier, faptele săvârșite de eroii lor, compunând cântece chiar înainte de întemeierea Romei, ceea ce – o scrie Cato – romanii au început să facă mult mai târziu”
(Bonaventura Vulcanius [15])

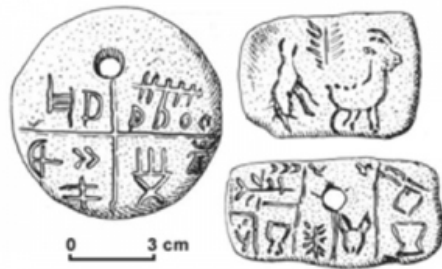
Un element incontestabil, care determină gradul de civilizație al unui popor, este scrisul. Se pune întrebarea: au cunoscut stră-strămoșii noștri scrisul? Prin mulțimea vestigiilor descoperite putem spune cu certitudine că l-au cunoscut. Ce spun cercetările științifice din ultimul timp despre apariția scrisului în spațiul Carpato-Danubiano-Pontic? „...*Scrisul a fost adoptat și utilizat în spațiul tracic, apoi în spațiul greco-roman*” [16]. „...*dacii, strămoșii Românilor, și-au formulat probabil o scriere cu sute de ani înaintea Sumerienilor*” [17] ș.a. Să încercăm să facem o scurtă analiză prin confruntarea surselor existente a apariției primului sistem de scriere pe Pământ. Cercetările științifice din toate domeniile au un caracter relativ. Acest lucru este necesar ca un punct de pornire pentru a ne apropia de adevărul absolut în cunoașterea lumii. Și una dintre științele exacte – fizica – în toată perioada dezvoltării ei a avut permanent un caracter relativ. Atomul, considerat la început cea mai mică particulă, a permis dezvoltarea științei fizice. Atunci când au fost găsite particule mult mai mici, au fost acceptate aceste la baza creării lumii materiale. Fiecare ipoteză își are rolul ei în știință și există atât timp cât nu este contestată veridicitatea ei. Teoria relativității lui Einstein a fost pusă la baza cunoașterii Universului, jucând un rol deosebit de important în știință, dar se pare că apar noi teorii, care contestă veridicitatea absolută a acestei teorii.

Aceste lucruri sunt întâlnite într-o știință foarte exactă cum este fizica. Fiind o știință mai puțin exactă, în istorie acest fenomen este mult mai des întâlnit. Multe descoperiri trebuie luate ca repere, ca puncte relative de plecare în cunoașterea adevărului despre „*facerea lumii*” până nu sunt descoperite altele, mai adevărate. Așa s-a întâmplat și cu istoria scrisului. Deși legendele pun inventarea scrisului pe seama atlanților sau a altor civilizații ipotetice pierdute în negura istoriei, până în urmă cu câteva decenii era un fapt general acceptat acela că sumerienii au fost cei care au pus bazele scrierii prin sistemul de simboluri Sumer, descoperit la Djemer Nasr, Kis și Uruk din fosta Mesopotamie (actualul Irak) și datate la 3300 î.Hr. Publicul contemporan continuă să creadă că „*leagănul*” civilizației s-a aflat în epoca bronzului în „*Sumer și Egipt*”.

A fost o ipoteză corectă pentru timpul său, care a permis descoperirea asemănărilor între diferite sisteme de scriere descoperite pe Pământ. Descoperirea însă în anii '60 a tăblițelor de la Tărtăria avea să schimbe ordinea cronologică, a apariției limbajului scris și însăși localizarea leagănului în care a luat naștere prima civilizație a lumii. În localitatea Tărtăria, din județul Alba, cercetătorul clujean Nicolae Vlăsa a descoperit, în anul 1961, un important complex de cult, cu materiale ce atestă o continuitate de locuire, în acest loc, datată între anii 4500-4200 î.e.n. Printre altele, s-au găsit și trei senzaționale tăblițe de lut ars. Două dintre ele sunt acoperite cu semne cu caracter pictografic, cu peste un mileniu anterioare celor asemănătoare, descoperite la Djemer Nasr, Kis și Uruk. Astfel, un simplu calcul matematic împinge inventarea limbajului scris cu mai bine de un mileniu decât se credea inițial și schimbă total și locul de naștere al acestuia, din Mesopotamia în bazinul Dunării.

Este posibil ca o civilizație să se fi format în zona balcanică cu un mileniu înaintea altora, mult mai celebre și puternice, cum ar fi cele din Sumer și Egipt? De mai bine de

jumătate de secol, tăblițele de la Tărtăria și simbolurile pe care le poartă sunt în centrul dezbaterilor. Datările cu carbon radioactiv realizate de savantul american de origine lituaniană Marija Gimbutas (care stabilise că tăblițele carpatice sunt mai vechi cu peste un mileniu decât cele din Sumer) au fost confirmate în anul 1972 și de academicianul bulgar Vladimir I. Georgiev. Experții din cadrul Academiei de Științe din Rusia au concluzionat în urma analizării materialului că tăblițele sunt

Tăblițele de la Tărtăria

un fragment dintr-un sistem de scriere larg răspândit, de origine locală. În opinia acestora, textul unei tăblițe enumera șase totemuri antice care coincid cu manuscrisul din orașul sumerian Djemdet-Nasra. Citite în cerc, contrar mișcării acelor de ceasornic, reiese textul proto-sumerian “NUN.KA. S.UGULA.PL.IDIM. KARA.I.”, tradus

prin: „În (cea de-a) patruzecoa domnie pentru buzele (gura) zeului Saue cel mai vârstnic după ritual (a fost) ars. Acesta-i al zecelea”. Interpretarea oamenilor de știință ruși lasă, însă, loc de interpretări, până în prezent neexistând un consens la nivel academic cu privire la semnificația pictogramelor. Opinia generală este că formele acestea de scriere nu puteau apărea izolat, ci puteau fi dezvoltate numai în cadrul unei culturi puternice și larg răspândite. Dezlegarea tainei celor trei tăblițe ar putea fi oferită doar de studierea întregului complex Turdas -

Vinca, de care este legată și Tărtăria. Semnele prezente pe tăblițe se aseamănă izbitor cu cele sumeriene și sunt aranjate în aceeași succesiune. O serie de observații indică o origine comună a concepțiilor religioase din zona Tărtăria și Djemdet-Nasra. Scrierea de pe tăblițe este ideografică, la fel ca și cea sumeriană, neexistând încă semne silabice și indici gramaticali, iar numele zeului Usmu este reprezentat la fel ca la sumerieni. Cu toate acestea, cercetătorii se întreabă cum este posibil ca locuitorii străvechi ai Tărtăriei să scrie în sumeriana când încă nu se pomenea despre Sumer. Cercetătorul rus Boris Perlov este de părere că sumerienii, ca și babilonienii, au fost doar niște elevi buni, preluând scrierea pictografică de la popoarele balcanice și transformând-o ulterior în scriere cuneiformă. Conform acestuia, inventatorii scrierii au fost chiar locuitorii balcanici, nu sumerienii. De aceeași părere sunt și cercetătorii străini David Whipp și Iovan Todorovici.

Până și francmasonii din Anglia au ceva de spus despre zona noastră și despre descoperirea de la Tărtăria din 1961. Christopher Knight și Robert Lomas, vorbind despre pietrele megalitice (din Anglia), pomenesc despre descoperirea de la „Tărtăria, lângă Turda, în Transilvania”. Încă din 1962 S. Hood observă asemănări cu tăblițele din Uruk (oraș din actualul Irak, în care se atestă în jurul a. 3300 î.Hr. scrierea cuneiformă cu cca 400 de semne). Sunt și alte dovezi că sumerienii și oamenii Europei megalitice au fost influențați de o sursă de simboluri comună și veche. „Gradeasca Plaque” găsită la Vrața (6.000-7.000 de ani), un sigiliu de 5.500 de ani găsit la Karanovo au aceleași simboluri.” De asemenea, autorii vorbesc de studiile făcute de Sham Winn, în 1981, pe descoperirile din zonă, care împreună cu cele de la Tărtăria fac parte din cultura Vinca sau Vincea, și care a clasificat sute de semne.

Mai există un argument în acest sens. Este cunoscut faptul că marile migrații s-au produs încă din mileniul IV î.e.n.

„Potrivit opiniei generale, sumerienii au venit în Sumer aproximativ pe la jumătatea mileniului IV... În general, există o concordanță de opinii privind faptul că sumerienii au venit din ținuturi muntoase. Potrivit religiei pe care și-au adus-o din țara de origine, zeii lor sălășluiau în vârful munților, iar dacă în noua lor țară nu au găsit munți, ei au ridicat zeilor temple în formă de munți artificiali - ziguratele” – scria V. Zamarowsky în celebra sa carte [18]. De aceeași părere este și cercetătorului John North [19]. În continuarea acestei idei, istoricul rus N. Jirov declara în revista „Znanie Sila, 1971” că sumerienii au migrat din zona Peninsulei Balcanice (Geto-Dacia). Sumerienii au migrat cu tot cu calendar. Dar, pentru că acesta nu se mai potrivea la mărimea zilelor și nopților de pe latitudinea lor, l-au schimbat. Același argument a fost folosit și de astronomul polonez Ludwig Zaidler în cartea „Istoria ceasurilor”, pentru a demonstra migrația sumeriană din zona carpatică, N. Jirov mai sublinia faptul că limba sumeriană era total diferită de cele ale vecinilor semiți, iar scrierile lor plasau originea strămoșilor într-o țară montană sau submontană.

Un element deosebit de important al oricărui neam sunt limba, tradițiile, cultura. Din punct de vedere lingvistic, mulți cercetători susțin existența unei Limbi Ariene, Carpato - Danubiene (Pelasgice), care a stat la originea limbii tracice, cu diferite variante locale. „Sunt intrigat de prezența, pe teritoriul României, a mai multor toponime cu rezonanță sanscrită”, ne spune cu mirare profesorul italian Fabio Scialpi. Având în vedere legăturile între Limba Hittită și Limbile Ariene, se poate afirma că mișcări de popoare au avut loc de la apus spre răsărit, adică din Europa spre Asia și nu invers. Forma veche a cuvintelor hitite constituie o dovadă că aceștia s-au desprins din trunchiul carpato-danubian, european, pătrunzând în Asia Mică. Sunt suficiente dovezi de natură arheologică și antropologică (spune I.C. Drăgan, p.90, ibidem) pentru a îngădui afirmația că, încă din Epoca Neolitică, în spațiul tracic

și într-o arie limitrofă acestuia, exista o populație autohtonă, din care își trag rădăcinile Popoarele Istorice Europene, iar această populație poate fi considerată din punct de vedere lingvistic ca preariană. Limba acestui popor antic este una demult dispărută, iar cultura lor a fost puternic influențată și dizolvată de invaziile barbare repetate: prin Balcani au trecut *celții, hunii, goții și sarmații*, mai târziu *slavii*, aducând cu ei *elenizarea, romanizarea* și mai târziu *slavizarea*. Deosebit de important în acest sens este studiul efectuat de Paul Lazăr Tonciulescu asupra conviețuirii bascilor cu strămoșii noștri, ilustrată prin comunitatea lexicală basco-sumeriano-română, cu atestări documentare din limba sumeriană, vorbitorii acesteia fiind plecați de la Tărtăria pe Mureș în mileniul V î.e.n. [20]. Drept exemple putem cita câteva cuvinte similare în limbile bască/sumeriană/ română: ama/ama/mama; aita/ata/tata; agor/uguru/ogor; amarra/marru/amar – verb și Amara – oraș; iskin/kin/chin; mami/mami/mami; pa/ba/pa; zahar/sahar/zahăr, a se zaharisi ș.m.a. Mai pot fi adăugate aici și toponimele: Simeria în România și Sumeria în Asia. Cuvântul „*valah*” se traduce din limba albaneză modernă „*frate*”, într-un fel subliniind rădăcinile de rudenie dintre albanezi – urmașii tracilor iliri, și români – urmași ai diferitor triburi tracice.

În Biblie găsim nume precum Peleg (vârful Peleaga din munții Retezat), Tiras (râul Nistru și tribul tirageților), Pison sau Fison (denumirea veche a Dunării); pentru Asia – Euftrat, acest EU Frate al Tigru(lui), tot un termen indoeuropean, ca și numele unor regi parți (Fraate I-V, care au domnit din sec.II î.Hr.) sau Moise (asemănător cu moș, moșie, moașe, dar și sanscritului moksha cu sens de origine, și de eliberare – proces la care participă și moașa).

Pentru vechii indoeuropeni, iubitori și închinători ai luminii, Belenus era zeul luminii, iar de la el purtătorii de lumină au fost Baal, Bălai, Blanc (în franceză). Erele glaciare, potopurile au măturat totul, izgonind viețuitoarele; poate nu

întâmplător Balayer în franceză înseamnă a mătura, a izgoni. Forța bala din sanscrită a îmbrăcat formă distructivă în franceză, dar și de curățire; la noi prin bălai, Bălașa a însemnat ceea ce în Biblie apare ca un chip luminos, caracteristică după care este ales David ca rege al neamului său: „...*Și el era cu păr bălai, cu ochi frumoși și fața frumoasă.*” (Samuel I 16.12). Avem exemple și în mitologia greacă: Pelagos, Pelasge – eroi legendari. De la urmele de dinozauri, adevărați balauri de acum șaptezeci de milioane de ani, când insula Hațeg era înconjurată de mare (în greacă azi mării i se spune pelagos, în amintirea vechilor pelasgi), și până la înălțarea din mare a munților Carpați (acum cincizeci de milioane de ani) timpul parcă a stat în loc.

Azi, globalizarea tinde să recreeze lumea începuturilor, atunci când, firește, era un singur limbaj - fie al semnelor, fie al vorbirii. Trăim într-o lume, în care se pune din ce în ce mai mult accentul pe realizările materiale, pe reducerea sentimentului sau interesului pentru valorile spirituale, mai ales cele legate de tradiții și respectul față de strămoși. Cred că trebuie să trăim cu demnitate și să luăm atitudine fermă față de cei care ne denigreză neamul, să promovăm insistent adevărul despre Istoria Neamului.

BAZINUL DUNĂRII – LEAGĂNUL POPORULUI PELASGO-TRACO-GETO-DACO-VALAHO-ROMÂN [21]

„Este uimitoare coincidența aproape perfectă între teritoriul fostului regat al Daciei, atestat documentar, de pe vremea lui Burebista și conturul bazinului hidrografic al Dunării, de la Viena și până la vărsarea în Marea Neagră. Această coincidență confirmă faptul că bazinul hidrografic al Dunării a fost leagănul de formare și supraviețuire multimilenară a poporului pelasgo-traco-geto-daco-valaho-român.”

(Teodor Filip).

Cultura Vedică, considerată până azi drept cea mai veche din lume, din care își trag originea cele caldeiană, egipteană, iudaică și creștină, care stă la baza întregii civilizații a lumii, este considerată ca pornind din spațiul carpato-dunărean. Spun acest lucru nu specialiștii români, ci cunoscuți savanți de la Cambridge-Anglia, precum și din SUA. Este indiscutabil faptul că pe veritabilul fond genetic local la început al culturii Vedică, mai apoi al culturilor Cucuteni, Gumelnița, Sălcuța, Petrești, Cernavodă, Karanovo ș.a., care au înflorit în spațiul bazinului Mării Negre, a apărut poporul pelasg (numit de greci hiperborei), precursorul multor popoare europene și nu numai. Elementele comune (lingvistice, obiceiuri, construcții etc.), găsite la populațiile de la izii din podișul Iranului până la celții din Marea Britanie, într-un fel confirmă ipoteza răspândirii spre vest și est a supraviețuitorilor din spațiul bazinului actualei Mări Negre după Marele Potop. După N. Densusianu, pelasgii au construit cel mai mare și mai puternic imperiu în Europa preistorică. *„Patria Hiperboreilor, și anume în epoca aceea, când religia lor începe să aibă o influență decisivă asupra vieții grecești, era, după cum ne spun cei mai însemnați autori, în părțile de nord ale Dunării de jos și ale Mării Negre”* (Nicolae Densusianu [22]). După Pindar, cel

mai erudit poet al antichității grecești, „...Hiperboreii erau locuitorii de pe țărmurile Istrului sau ale Dunării de jos” [23]. De asemenea afirma că „...Apollo, după ce a ridicat zidurile Troiei, s-a întors în patria sa de pe Istru”. De altă parte Strabo scrie [24]: „Cei de întâi, care au descris diferitele părți ale lumii, ne spun că Hiperboreii locuiau deasupra Pontului Euxin, a Istrului și a Adriei”. Pentru poporul grec, pelasgii erau cei mai vechi oameni de pe Pământ. „Rasa lor li se părea atât de arhaică, atât de superioară în concepțiuni, puternică în voință și în fapte, atât de nobilă în moravuri încât tradițiunile și poemele grecești atribuiau tuturor pelasgilor epitetul de „divini”, dioi, adecă oameni cu calități supranaturale, asemenea zeilor, un nume, ce ei întru adevăr l-au meritat prin darurile lor fizice și morale. Grecii aveau o tradițiune că înainte de dânșii, a domnit peste pământul ocupat de ei un alt popor, care a desecat mlaștinile, a scurs lacurile, a dat cursuri noi râurilor, a tăiat munții, a împreunat mările, a arat șesurile, a întemeiat orașe, sate și cetăți, a avut o religiune înălțătoare, a ridicat altare și temple zeilor și că aceștia au fost pelasgii...Ei sunt blânzi și ospitali, religioși, superstițioși, iubitori de profeții (oracule) și de descântece. La ceremoniile religioase în onoarea zeilor, ei cântă din fluere din cimpoi și din cobze (a se vedea ce vechime are acest instrument popular – n.n.).Melodiile lor sunt dulci și armonioase” (N. Densușianu [22]). „Ei au fost cei dintâi cari au adunat în societate familiile și triburile răspândite prin caverne, prin munți și păduri, au întemeiat sate și orașe, au format cele dintâi state, au dat supușilor săi legi și au introdus în modul lor de viață moravuri mai blânde; peste tot au îndreptat întreaga activitate a lor spre o existență mai bună, fizică și intelectuală, și astfel au deschis o nouă cale pentru destinele omenirii pe acest pământ” (Dromihete).

Sunt ipoteze care merită toată atenția specialiștilor în domeniu. După Mircea Eliade, numărul ramurilor giganticului

arbore uman al Tracilor se ridică la cca. 200 [25]. Din păcate, nu au lăsat nimic scris care să le dovedească trecutul măreț. Migrând pe întinsurile Europei, răspândindu-și cultura și limba, arienii, pelasgii, tracii au generat "*cultura latină*". Întotdeauna în spatele unei culturi mari se găsește o alta, neobservată, uitată, neglijată, ignorată.

Să încercăm să facem o mică analiză comparativă, un procedeu foarte des utilizat în domeniul științelor reale. Cunoaștem din istorie că toate marile civilizații au înflorit pe văile unor mari fluvii și, în special, la gurile de vărsare ale acestora: cea egipteană - pe Nil; cea mesopotamiană - între Tigru și Eufrat; cea indiană - pe Ind și Gange; cea chineză - pe Fluviul Galben; iar cea europeană, cu voia sau fără voia „*marilor profesori de istorie și arheologie*” - pe valea (Istrului, Danubiului) Dunării și, în special, în zona Deltei acesteia. În susținerea acestei opinii în Statele Unite, California, Los Angeles, în 1974 apare cartea profesoarei de arheologie europeană, **Marija Gimbutas** [26], care parcă în cunoașterea scrierilor celor sus-menționați declara spațiul carpato-dunărean drept vatră a vechii Europe, iar pe locuitorii acestui spațiu drept autohtoni creatori de civilizație europeană, cu mult înainte ca acea civilizație a grecilor sau cea iudeo-creștină să înflorească. „*Originea acestui popor, tracic, căruia geografia și condițiile climatice i-au hărăzit culoarea albă a pielii, menținută cu toate invaziile, încrucișările și suprapunerile orientale, se confundă cu cea a Ariienilor Carpato-Danubieni, a vechilor Pelasgi, întemeietori ai Europei moderne de azi. În ultima vreme, tot mai mulți cercetători sunt de părere că leagănul vechii Europe este spațiul Carpato-Dunărean*”, susține **Marija Gimbutas** [26]. De aceeași părere este și cunoscutul savant german **P. Bosch-Gimpera**, care consideră că spațiul, din care au pornit popoarele europene, este situat pe teritoriul dintre Valea Dunării, Marea Egee (Marea Tracilor) și Marea Neagră (Marea Getică). „*Acesta este leagănul adevărat al civilizației Proto-*

poveste dacică”, ne relatează cunoscutul tracoromân - luptător pentru adevărul istoric **Napoleon Săvescu** [27]. Mă opresc aici cu argumentările privind leagănul adevărat al civilizației proto-europene.

Din păcate, și aici istoria ne-a fost furată, mutilată. Latinitatea noastră incontestabilă nu vine de la Roma, cum ni se spune (de străini, dar, din păcate, și de mulți istorici români), ci tocmai invers – latinismul a fost adus pe Peninsula Apenină. Lucrul acesta este confirmat iarăși de străini. „...*Nu, nu ne este permis să ne îndoim că națiunile pelasge formară poporul latin...Este incontestabil că pelasgii contribuira la fondarea Romei. Pentru ce să ne mirăm atunci că pelasgii panonieni, că pelasgii din Tesalia, din Macedonia, că pelasgii Daciei vorbiseră și conversaseră dialectul lor național, pelasgic vlah, care a purtat în Italia numele de latin*”, confirmă cele scrise mai sus publicistul și omul politic francez **Felix Colson**. Cât de clară este originea poporului român pentru francezul Colson și cât de nebuloasă, misterioasă este pentru tot soiul de „*prieteni*”, dar și pentru ignoranții noștri gen Stati, Borșevici, Stepaniuc, Dodon ș.a. „*Cine se mai îndoiește de originile noastre să citească acest articol, căci poate-poate își mai reduce din încăpățânarea...de a crede în falsa teorie a latinității limbii române. Am ajuns să nu mai cred în latinitatea limbii române, ci în tracitatea limbii latine și asta nu de azi, de ieri, ci de mult timp, aș putea spune chiar de pe băncile liceului...accentuându-se și mai mult acum, către amurgul vieții*” (**Vincente**). Nu cumva este mai logic ceea ce ne dovedesc: Codex Rohonczii, Joannes Magnus, Bonaventura Vulcanius, Carolus Lundius, Nicolae Densușianu, Marija Gimbutas, anume că dacii vorbeau „*latina prisca*” cu mii de ani înainte ca Roma să fi existat.

Cauza principală nu este lipsa specialiștilor și a izvoarelor, ci faptul că istoria noastră a prezentat un interes sporit pentru străini, care ne-au tot furat-o pe parcursul

mileniilor. Ce ne încurcă acum să descoperim adevărata istorie a Neamului, cu atât mai mult că tot mai mulți străini încearcă, într-un fel, să ne ajute. Sunt atâtea argumente forte, care confirmă paternitatea românilor asupra acestor pământuri din cele mai vechi timpuri. E regretabil faptul că acei (istoricii), care ar trebui să pună în valoare dovezile incontestabile, deseori se împotmolesc pe potecile mlăștinoase create în mod special de neprieteni în problemele istoriei neamului.

Ne luminează străinii în problemele trecutului glorios, iar noi, românii, rămânem aceiași ignoranți, cărora nu le pasă de istoria neamului. În loc să fim mândri că suntem un vechi popor, ne este frică de ceea ce am fost. Când ni s-a spus nouă în istoria „noastră” de posibilitatea originii Culturii Vedice, culturilor Cucuteni, Hamangia, Petreni ș.a. la noi? Câți dintre români au auzit despre ele?!

TRACII – MARI ANONIMI AI ISTORIEI??? [28]

„Tracii sunt cel mai numeros popor din lume, după cel al inzilor. Dacă s-ar înțelege între ei, el ar fi de nebiruit (blestem care, cu părere de rău, ne urmărește și astăzi - n.n) și cu mult mai puternic decât toate neamurile, după socotința mea. Tracii au mai multe nume, după regiuni, dar obiceiurile sunt cam aceleași la toți.”

(Herodot)

Tracii erau un popor cu o cultură deosebită. Din timpurile străvechi ei erau slăviți drept oameni iubitori de poezie, cântec, dans, științe etc. Influența tracă asupra civilizației grecești este consemnată de mitologia antică, care îi consideră drept întemeietori ai poeziei grecești pe Musaios, Orfeu, Linos și Tamiris, toți de origine tracă. Din studiul istoricilor antici se observă că aceștia intuiseră destul de devreme originalitatea și forța religiozității tracilor. Strabon și Plutarh susțineau originea tracă a lui Orfeu, lucru reluat peste veacuri de istoricii moderni, care au studiat fenomenul orfismului [29,30,31]. De asemenea, originea mișcării dyonisiace a fost localizată în Tracia sau Frigia (Universitatea

Luptători traci

din Chicago în dec. 1972 - Marc McGinty). Ne oprim aici cu înșiruirea argumentelor. Un lucru este cert: că „marii anonimi” ai istoriei – tracii, stră-strămoșii noștri – merită un loc de frunte în istoria cel puțin a civilizațiilor europene.

Cine totuși sunt acești „*Mari anonimi ai istoriei*” – tracii, numiți astfel de către Mircea Eliade în [32], „*neamul cel mai numeros după inzi*” (**Herodot**)? Care a fost spațiul lor de răspândire? Care din națiunile contemporane își trag rădăcinile de la traci? De ce însă acest „*cel mai numeros popor din lume după cel al inzilor*” a rămas anonim în istorie, este atât de puțin consemnat în documentele istorice? Un răspuns univoc la aceste întrebări este greu de obținut din cauza informației limitate, deosebit de fragmentate, deseori denaturată. Este, în primul rând, greu de precizat momentul, în care tracii s-au separat și diferențiat ca etnos din marea masă a populațiilor europene. Părerile sunt foarte diferite. Cei mai mulți dintre istorici consideră că separarea tracilor a avut loc încă din epoca bronzului, când ar fi apărut așa-ziii traci timpurii.

Conform istoriei oficiale tracii au jucat din punct de vedere politic un rol destul de modest în istoria antică. Acest lucru nu se datorează atât faptelor lor, cât mai ales neputinței istoricilor de a le scrie istoria corectă și adevărată, din lipsa unor izvoare istorice mai consistente (în principal scrise), izvoare de care alte popoare europene au beneficiat din belșug (grecii, romanii, etc.) datorită descoperirii unei culturi scrise, profund ancorată în viața socială a respectivelor popoare. Majoritatea mărturiilor privind viața, organizarea, religia, istoria tracilor le-am primit prin filiera grecească și/sau latină. Restul se datorează descoperirilor arheologice de pe teritoriile locuite odinioară de traci. E de datoria specialiștilor să pornească pe acest drum al descoperirii și, mai ales, al descifrării istoriei adevărate a strămoșilor noștri, acestor „*mari anonimi ai istoriei*”, să pună într-o anumită ordine izvoarele istorice transmise prin filiera greacă și romană, să lege ideile și informațiile între ele și să le pună în legătură cu descoperirile arheologice care privesc pe traci.

Tracii populau un teritoriu foarte vast, integrat în: Estul Mării Negre până în bazinul Wardaro-Morav și Dunărea de

Harta din Tracia antică făcută de Abraham Ortelius în 1585.

mijloc; și de la Marea Egee la sud, până la cursul superior al Nistrului. Întru-cât se extindeau pe un spațiu atât de vast, tracii se împărțeau în două ramuri: de Nord (Septentrionali) și de Sud (Meridionali), delimitați prin Munții Balcani. Astfel, geto-dacii se integrau în dacii septentrionali.

Acești „*mari anonimi ai istoriei*” au lăsat lumii o bogată moștenire, atât materială cât și spirituală:

- tracii pot fi considerați printre primii agricultori din Europa, pe teritoriul Traciei fiind găsită cea mai veche așezare de agricultori din Europa;
- tracii sunt considerați inventatorii vinului, iar grecii chiar ne-au transmis numele primului vinificator trac: Eupolp;
- grecii au împrumutat de la traci mai mulți zei printre care Dionissos, Orfeu, Heros, Demetra, Ares, zeul medicinei – Esculap, peste 70 de denumiri de plante medicinale;

- de origine tracică sunt Demostene, Ificrate, vestitul istoriograf Thucydides, strategul Miltiade, și marele rege Rholess;

- românii au moștenit de la traci portul național: căciula țuguiată, opincile, brăul lat și cămașa bărbătească despicață lateral.

- traci sunt considerați inventatorii fluierului, a naiului, după melodia cărora se oficia serviciul divin în sanctuarele tracice;

- în ornamentică s-au păstrat până azi elementele tracice: zig-zagul, spirala, bradul.

- în artele plastice, s-a păstrat imaginea călărețului trac, preluat de Biserica Ortodoxă pentru a-l înfățișa pe Sf. Gheorghe;

- de la traci ne-a rămas hora, călușarii, precum și dansurile mitice: plugușorul (de invocare a fertilității) sau paparudele (de invocare a ploii);

- în limba română s-au păstrat circa 150 de cuvinte de origine tracică: copil, băiat, mire, moș, bucurie, zestre, bordei, stână, baci, strugure, brad, zer, urdă, etc.

Astfel, această splendidă civilizație apreciată atât de semenii lor, cât și de contemporani, înscrie neamul românesc printre autohtonii Europei, iar noi ca popor, datorăm foarte multe tracilor

Când Demostene și Ificrate socoteau ca o cinste faptul că mamele lor fuseseră trace, când grecii „ne împrumutau” zeii, schimbându-le doar numele, înfruptându-se din plin din miturile și credințele tracilor, cum să nu ridicăm vocea azi noi, urmașii acelor anonimi Traci, și să spunem lumii Adevărul. De ce să tăcem, umiliți și furați de al nostru trecut glorios din dorința „inteligentă” de a nu ne supăra „vecinii”. *“Asupra istoriei primitive a regiunilor, care vor forma Grecia, grecii înșiși nu știu nimic. Până în prezent, solul grec n-a scos la iveală nici o urmă materială a paleoliticului. Cei mai vechi*

locuitori din Grecia sunt tracii, pelasgii aparținând timpului neoliticului”, ne vorbește renumitul elenist **A. Jarde** [33]. Pe lângă spațiul danubiano-pontic, Grecia și Anatolia urme ale tracilor au fost stabilite în Italia, în Țara Bascilor, în Elveția (cantonul Grisson cu limba Romanch) ș.a. Săpăturile arheologice din diferite zone locuite de traci au scos la iveală multe monumente ale culturii lor materiale (Insula Banului la Dunăre, la Babadag (în Dobrogea), Comoara tracică de aur, Bulgaria Cozia (în Muntenia), Saharna-Solonceni (Republica Moldova), Cernolesc (la est de Nistru), pe teritoriile de astăzi ale Bulgariei, Greciei, Turciei, Serbiei, Macedoniei etc.), care prezintă un ansamblu de culturi înrudite ale perioadei tracice timpurii, toate aparținând lumii tracice.

Bijuterii din aur, lucrate cu o măiestrie incredibilă, au fost dezgropate în cursul săpăturilor arheologice realizate de specialiștii bulgari într-un mormânt tracic din nordul Bulgariei - cel mai mare dintr-un complex de 150 de morminte, aparținând tribului trac al geților. Piesele datează de la sfârșitul secolului IV î.e.n. - începutul secolului III î.e.n.

Comoară tracică, Bulgaria.

Dar construcțiile ciclopice străni - piramide și citadele ce par incredibile pentru zilele noastre, descoperite de profesorul

american Robert Ballard în zona actualei Insule a Șerpilor nu vorbesc oare de un trecut foarte glorios al stră-strămoșilor noștri?

Nefiind specialist în domeniu, mă încumet să încerc să pun într-o anumită ordine multiplele informații fragmentate, să evidențiez doar legătura dintre ele. Este mai mult o provocare pentru specialiștii în materie. Ținând cont de faptul că nimic nu apare din nimic, este indiscutabil faptul că tracii au apărut pe un veritabil fond genetic local, precursorul civilizațiilor Cucuteni, Gumelnița, Sălcuța, Petrești, Cernavodă, Karanovo ș.a., care au înflorit în spațiul bazinului Mării Negre. Elementele comune (lingvistice, obiceiuri, construcții etc.), găsite la populațiile de la izii din podișul Iranului până la celții din Marea Britanie, într-un fel confirmă ipoteza răspândirii spre vest și est a supraviețuitorilor din spațiul bazinului actualei Mări Negre după Marele Potop.

„Originea acestui popor, tracic, căruia geografia și condițiile climatice i-au hărăzit culoarea albă a pielii, menținută cu toate invaziile, încrucișările și suprapunerile orientale, se confundă cu cea a Arienilor Carpato-Danubieni, a vechilor Pelasgi, întemeietori ai Europei moderne de azi. În ultima vreme, tot mai mulți cercetători sunt de părere că leagănul vechii Europe este spațiul Carpato-Dunărean”, susține **Marija Gimbutas**, reputat specialist în domeniu. Sunt diferite ipoteze, care merită toată atenția specialiștilor în domeniu. După Mircea Eliade, numărul ramurilor giganticului arbore uman al Tracilor se ridică la cca. 200 [25]. Să urmărim nițel ce spun izvoarele oficiale ale timpului despre tracii. Tracii au fost atestați pentru prima dată în izvoare scrise în poemele lui **Homer** „*Iliada*” și „*Odiseea*”. Tot aici apare și denumirea teritoriului locuit de aceștia - Troada (secolul XIII î.Chr.). În *Iliada* Homer spunea despre tracii: *„Armatele lor străluceau de scuturi de aur și tezaurele lor erau așa de prețioase că regele Priam (rege al Troiei-Tracice) a putut să ia înapoi, de la grecii,*

• <i>agriani</i>	• <i>caucoensii</i>	• <i>lail</i>	• <i>saboci</i>
• <i>albocensii</i>	• <i>ceiagisii</i>	• <i>maedi</i>	• <i>sacii</i>
• <i>aletoii</i>	• <i>celegerrii</i>	• <i>maedobithynii</i>	• <i>sapeii</i>
• <i>ansamensii</i>	• <i>ciconii</i>	• <i>i</i>	• <i>sargeti</i>
• <i>appiarensii</i>	• <i>coilaletae</i>	• <i>moesi</i>	• <i>satrii</i>
• <i>apulii</i>	• <i>corallii</i>	• <i>mygdonii</i>	• <i>serdii</i>
• <i>apsinthioi</i>	• <i>corpilii</i>	• <i>napeii</i>	• <i>siensii</i>
• <i>arsietaii</i>	• <i>costobocii</i>	• <i>nipsaioii</i>	• <i>siginii</i>
• <i>artacii</i>	• <i>cotensii</i>	• <i>obulensii</i>	• <i>trib</i>
• <i>asti</i>	• <i>crestonii</i>	• <i>odomanții</i>	• <i>singi</i>
• <i>ausdecensii</i>	• <i>crobizii</i>	• <i>odrisii</i>	• <i>sithonii</i>
• <i>bebricii</i>	• <i>crusaeii</i>	• <i>oinensii</i>	• <i>sucii</i>
• <i>benii</i>	• <i>dacii</i>	• <i>oitensii</i>	• <i>tagrii</i>
• <i>berecynthii</i>	• <i>dantheletii</i>	• <i>olizonii</i>	• <i>terizii</i>
• <i>bessii</i>	• <i>darsii</i>	• <i>orrescii</i>	• <i>thunatii</i>
• <i>bettegerii</i>	• <i>derronii</i>	• <i>paioplii</i>	• <i>tilatii</i>
• <i>bieții</i>	• <i>digerri</i>	• <i>paitii</i>	• <i>tinii</i>
• <i>bisaltii</i>	• <i>dimensii</i>	• <i>panaioii</i>	• <i>trausii</i>
• <i>bistonii</i>	• <i>diobessii</i>	• <i>piarensii</i>	• <i>trerii</i>
• <i>bitinii</i>	• <i>dioii</i>	• <i>piefigii</i>	• <i>tribalii</i>
• <i>briantii</i>	• <i>dolonsii</i>	• <i>piengetii</i>	• <i>tyntenii</i>
• <i>brigii</i>	• <i>drosii</i>	• <i>pierii</i>	• <i>tyragetii</i>
• <i>brisii</i>	• <i>drugerii</i>	• <i>pirogerii</i>	• <i>utii</i>
• <i>burii</i>	• <i>edonii</i>	• <i>pliaatii</i>	• <i>zaielii</i>
• <i>caenii</i>	• <i>geții harpii</i>	• <i>potulatensii</i>	• <i>zbaleonii</i>
• <i>carpii</i>	• <i>hypsalti</i>	• <i>pradavensii</i>	• <i>zeranii</i>
• <i>carpodacii</i>		• <i>ratacensii</i>	
		• <i>rondaloi</i>	

capul fiului său mort, numai după ce le-a dat acea faimoasă Cupă Tracică de Aur”. Aheii deveniseră deja traci, în mileniul III, când au emigrat spre sud, până în Elada.

La cumpăna mileniilor II-I î.Chr. tracii înregistrează o maximă extindere teritorială, cea menționată mai sus. Spațiul imens ocupat de ei a favorizat apariția diferențierii lor lingvistice și culturale. Conform „Istoriei” lui Herodot, tracii reprezentau unul dintre cele mai numeroase popoare din antichitate. Istoricul **Herodot** (484-425 î.Chr.) afirma ca „*Neamul tracilor este cel mai numeros din lume, după cel al inzilor...dacă ar avea un singur conducător sau dacă tracii s-ar înțelege între ei, neamul lor ar fi de nebiruit și cu mult mai puternic decât toate neamurile*”. Civilizația tracilor ocupa spațiul carpato-balcano-pontic, având drept axă centrală fluviul Dunărea. În jurul anului 1400 î.Chr. se construiește în Tracia nord-dunăreană, cea dintâi școală cu local de sine stătător de pe Terra, numită Androniconul, unde preoții predau toate disciplinele universitare începând cu teologia (cultul Zeului Soare și al celor 12 constelații). Ca urmare, pe parcursul primei jumătăți a mileniului I î.Chr. tracii timpurii s-au divizat în cei situați la sud de Munții Balcani (Haemus) - tracii de sud (meridionali) și cei de la nord de acești munți - tracii de nord (septentrionali). În sec. al XII-lea î.Chr. izvoarele asiriene vorbesc pentru prima oară despre o populație nouă așezată în Anatolia și numită de aceste izvoare *musku*. Se pare că este vorba de un neam tracic, acela al frigienilor. Confom mărturiilor rămase posterității ale lui Platon și Socrate, însuși Pitagora și-a completat studiile la școala Zamolxiană, și tot ei afirmău că în acea vreme în Dacia existau cei mai de seamă medici ai timpului. Istoricul Herodot îi considera pe Cimerieni originari de pe versantul Nord-Estic al Carpaților (Moldova de astăzi). Apoi o parte din ei s-au deplasat spre Sud, în Anatolia, unde au fost cunoscuți ca Cimiry. Migrați ulterior către Italia, Spania, Anglia și Irlanda, au fost cunoscuți sub denumirea de celți. Cunoscutul inginer de profesie, dar împătimit al Istoriei Neamului de vocație prof. **Lorin Cantemir** menționează: „*Desprinși din tribul traco-ilirilor aflați la sudul Dunării,*

dardanii au trecut strâmtoarea Dardanele, stabilizându-se în *Anatolia, unde au întemeiat Regatul Troada în jurul faimoasei Troia*". Legenda spune că după ce au fost înfrânți de greci, troienii, îndemnați de a ajunge printre semenii lor de aceeași sorginte, în frunte cu Raman Eneas, „*fiul lui Anhises și al zeiței Venus, care îl salvează pe fiul său Iulius Ascanius, pe tatăl său și pe zii protectori ai cetății*”, după o lungă peripeție mediteraneană se stabilește în Latium (Peninsula Apenină), căsătorindu-se cu Lavinia, fiica regelui local, contribuind la dezvoltarea neamului latinilor de aceeași seminție. În acest context **Dio Casius** a spus: „...și iarăși să nu uităm că *Traian - Troian a fost trac veritabil. Luptele dintre Traian și Decebal au fost războaie fratricide, iar Tracii au fost Daci*”. „...*Am ajuns să nu mai cred în latinitatea limbii române, ci în tracitatea limbii latine și asta nu de azi, de ieri, ci de mult timp*”, spune către amurgul vieții un reputat român canadian, Vincente. De asemenea, interesant este faptul că termenul “*Bisica*” (biserică), referitor la “*Hramul Dumnezeiesc*”, îl întâlnim înainte de apariția creștinismului și “*înainte să se impună latinizarea în Dacia*”. Termenul “*Bisica*” nu are nici o legătură cu latinescul *Basilica*. De aici se poate conchide că termenul “*Bisica*” este un vechi termen autohton, care desemna “*Casa lui Dumnezeu în care slujeau Bessii* (clanul preoțesc din tribul trac Satri)” și etimologic este legat cu numele preoților “*Bessi*” (v. “*Bessi*” – “*Be-serica*” – *Bisearică*”). Explicația detaliată se găsește în [34].

Izvoarele prezentate mai sus ne dau certitudinea că pe la 1400 î. Chr. existau deja traci, deci, este posibil ca ei să fi existat chiar mai devreme de această vreme, dar să fie ignorați. Sunt atâtea argumente forte, care confirmă paternitatea tracogeto-daco-românilor asupra acestor pământuri din cele mai vechi timpuri. E regretabil faptul că acei (istoricii), care ar trebui să pună în valoare dovezile incontestabile, deseori se împotmolesc pe potecile mlăștinoase create în mod special de

neprieteni în problemele istoriei neamului. Tot mai des apare întrebarea, care este rostul acestui zbucium fără sens, al acestei lupte cu morile de vânt? În astfel de clipe deosebit de binevenit este răspunsul autorului cărții „*Arestarea, procesul și moartea lui Iisus*”, **Haim Cohn**, la întrebarea dacă o carte poate pune capăt unor idei preconcepute. „*O singură carte nu este în stare de așa ceva, dar poate crea o opinie publică, iar aceasta, la rândul ei, poate să ducă la o schimbare a lucrurilor*”, a fost răspunsul lui. Să creăm atunci această opinie publică prin toate mijloacele disponibile.

CUM NE-A FOST FURATĂ LATINITATEA? [35]

„...Nu, nu ne este permis să ne îndoim că națiunile pelasge formară poporul latin...Este incontestabil că pelasgii contribuירă la fondarea Romei. Pentru ce să ne mirăm atunci că pelasgii panonieni, că pelasgii din Tesalia, din Macedonia, că pelasgii Daciei vorbiseră și conversaseră dialectul lor național, pelasgicul vlah, care a purtat în Italia numele de latin?”

(Felix Colson, publicist și om politic francez)

Cu traco-geto-dacii începe de fapt istoria românilor, unul dintre cele mai vechi popoare din Europa. „...*Tracii au mai multe nume, după regiuni, dar obiceiurile sunt cam aceleași la toți, afară de geți care sunt cei mai viteji și mai drepți dintre traci*” - spunea marele istoric grec **Herodot**, având în vedere rezistența pe care au opus-o geto-dacii lui Darius, regele perșilor. Această apreciere a lui Herodot confirmă faptul că geții se aflau într-o fază avansată a civilizației lor materiale și militare. Geto-dacii, din care în mod direct se trage poporul român, sunt o ramură mai recentă a acestui cunoscut în istorie popor trac, urme ale căruia au fost găsite pe întreg teritoriul dintre Orientul Apropiat și Peninsula Iberică.

Cum se explică faptul că, spre deosebire de unele popoare tracice (din Balcani, Câmpia Panonică ș.a.), geto-dacii au supraviețuit în timp, dând naștere acestui popor de origine latină, rezistând în înconjurarea de popoare migratoare nelatine? „*Din timpuri uitate de amintirea muritorilor de rând trăiau dacii pe pământul acesta. Ei erau statornici, orânduși, creativi, luminași, în străvechi legături cu civilizația elenă, cu cea mai avansată credință idealistă în nemurire, pe care au gândit-o oamenii, cu tradiție bimilenară în cele ale vieții ori de stat*” (**Vasile Pârvan** [36]). Observați: la început au fost tracii, de la care mult mai târziu s-a desprins un popor sedentar - geto-

dacii (un argument în plus că noi suntem un popor legat de acest pământ, care n-am râvnit niciodată ținuturi străine).

În puținele surse documentare ajunse până în zilele noastre (în pofida stăruințelor vecinilor, în primul rând, ale rușilor, de a distruge orice urme în istorie lăsate de poporul nostru) pot fi găsite explicațiile acestei dăinuiri în timp a poporului român. Un moment foarte important, un criteriu al

Placa cu rugăciunea lui Burebista.

însoțindu-le din fluier, faptele săvârșite de eroii lor, compunând cântece chiar înainte de întemeierea Romei, ceea ce – o scrie Cato – romanii au început să facă mult mai târziu” (Bonaventura Vulcanius din Bruges, 1597 [15]).

Drept argument sunt și plăcuțele de la Sinaia. În figură se prezintă una din ele, pe care este scrisă cu scriere dacică rugăciunea lui Burebista. Este de datoria specialiștilor să facă cât mai multă lumină asupra acestui foarte important moment. Alte argumente, cum ar fi cele de la Sarmisegetusa, vorbesc despre apariția scrisului latin înainte de cucerirea romană. Limba latină vulgară a vechilor daci vorbește despre rădăcinile lor latine preromane. „...Am ajuns să nu mai cred în latinitatea limbii române, ci în tracicitatea limbii latine și asta nu de azi, de

popor
timize
n sunt
îrtăria,
că
daci a
mult
celui
tii au
lor
înainte
ut cel
(...)

cântau,

ieri, ci de mult timp”, spune reputatul român din Canada Vincente. „Oare nu cumva geto-dacii reprezintă populația autohtonă dezvoltată din acea rasă ce ne-a lăsat civilizația neolitică a „Omului de la Cucuteni”?”, se întreba istoricul francez E. Pietara [37] după marea descoperire de la Cucuteni făcută de arheologul german Hubert Schmidt.

Geto-dacii au fost în mare parte contemporani cu marile civilizații ale antichității: egipteană, greacă, persiană, romană. „Burebista stăpânea un regat puternic, și nu era vorba de un popor barbar cu moravuri aspre. De secole la daci și geți, care erau înrudiți îndeaproape, pătrunseră elemente ale culturii grecești și, în parte, romane. În orice caz, este sigur că în timpul unirii naționale cultura greco-romană nu-i era străină” (Julius Yung, 1877). În epoca amintită pe teritoriul locuit de geto-daci s-au înregistrat remarcabile capodopere de creație. Drept confirmare au fost descoperite o serie de monede de Histria, Tyras, Olbia, Costești (cca 280 de monede). În această perioadă societatea geto-dacilor, aflată în ample transformări economice, social-politice și culturale, avea nevoie de emiterea unei monede proprii. Această perioadă coincide cu epoca de aur a lui Alexandru Macedon, generalul căruia, Zaporion, și-a găsit moartea la nord de Dunăre împreună cu întreaga sa armată de cca 30000 de soldați, intrat în conflict cu geții dunăreni, conduși de regele Dromichaites (a.300-291 p.Hr.).

„M-a durut când am aflat că un profesor de istorie la oră i-a catalogat drept barbari pe geto-daci și a afirmat că dacii l-au preferat pe Traian în armură în locul lui Decebal, care purta căciula dacică. M-a durut lipsa de speranță a unui copil care crede că aceste concepții greșite izvorâte dintr-un complex de inferioritate nu pot fi îndreptate. Mulți dintre noi nu știm că termenul „barbar”, folosit de Homer pentru a desemna vorbirea aspră sau de neînțeles a carienilor, avea sensul general de „străini de rasa greacă””, spune cu durere în

suflet o stimată dnă Camelia Tripon, împătimită de istoria Neamului.

Cum se explică faptul că romanii, cucerind o bună parte a lumii cu civilizații mult mai avansate, au ales anume acest popor pentru a-l immortaliza pe Columna lui Traian (fapt istoric incontestabil)? De ce oare? Oare nu pentru că poporul dac în acea perioadă se afla la nivelul de dezvoltare cel puțin al romanilor?

După ce Traian a cucerit Dacia în a. 105-106, a început un „proces de romanizare” a populațiilor locale, dacii adoptând treptat limba și obiceiurile latine. Aceasta este teoria clasică a continuității daco-române, acceptată de majoritatea istoricilor români. Lucrurile nu sunt într-atât de clare cum se crede. Tot mai multe probe pun la îndoială teoria clasică a continuității daco-romane. Ei bine, să încercăm să facem puțină lumină în această problemă.

Argumentele Pro acestei teorii sunt: colonizarea intensivă a Daciei; coloniștii proveneau din diferite provincii ale Imperiului Roman („*ex toto urbe Romano*”), limba comună fiindu-le tuturor coloniștilor latina. În acest mediu multietnic latina, fiind singura limbă de comunicare interetnică, ar fi obținut poziția dominantă. „*Ulpus Traianus, învingând pe Decebal, el a supus Dacia și a transformat în provincie romană provincia, care are o circumferință de un milion de pași...După cucerirea Daciei adusese o mulțime foarte mare de oameni din toate colțurile lumii romane pentru popularea orașelor și cultivarea ogoarelor: căci Dacia fusese secătuită de bărbați în urma lungului război cu Decebal*” (**Eutropius** [38]). Aceeași poziție o împărtășește și Roesler (istoric german) „...*În Dacia a fost creată o adevărată bază de colonizare dintr-un teritoriu slab și înconjurat de o populație dușmănoasă, în care însă romanitatea nu și-a înfipt rădăcini atât de adânci, nesprijinindu-se pe bazele sigure ale unei naționalități cucerite și din punct de vedere spiritual. De aici și*

uşurinţa cu care mai târziu a putut să fie îndepărtată şi a dispărut fără a lăsa atât de multe urme ca în Britania sau Noricum, fiind ştearsă ca o simplă poleială” (Roesler [39]). Ca să vezi. Un popor născut din marile civilizaţii Cucuteni, Gumelniţa, Petreşti, „...din cel mai numeros după inzi popor,...din cea mai vitează ramură a tracilor” (Herodot), a dispărut fără urme.

Care sunt argumentele care pun la îndoială teoria romanizării Daciei? În primul rând, timpul scurt de ocupaţie în Dacia nord-dunăreană - doar 165 de ani, perioadă în care trupele romane nu ar fi fost în stare să impună limba latină, până la completa dispariţie a celei locale. Dacia fiind cucerită în proporţie de numai 14% de către romani şi cu nişte soldaţi care vorbeau orice limbă, numai limba latină nu. Cele mai vechi cronici maghiare păstrate (sec. XII-XIII) afirmă că atunci când maghiarii au sosit în Pannonia, zonele învecinate erau locuite de „blacki” sau „blazi” (*valahi* = români); nicio cronică medievală nu menţionează vreo migraţie masivă de populaţii romanice din Balcani.

Cele sub 200 de cuvinte comune cu echivalente albaneze (de ex. *moş, copil, mal, murg, barză, viezure, abur, rezema, zer, urdă, gălbează, zgardă, zgârma, sâmbure, mazăre, măgar, bunget, cioc, căciulă*) atestă cel mult o moştenire în comun a unor resturi de lexic daco-moesic şi nu împrumutarea din albaneză în română. Apoi exista populaţia numită „*dacii liberi*” şi cele numite carpi şi costoboci. „*Pe baza indicilor istorice noi nu putem susţine romanizarea acestei ţări decât în partea apuseană a Ardealului cu Banatul, Timişul şi Oltenia, pe care teritoriu se mărginise colonizarea romană. În Moldova şi Valahia răsăriteană, precum şi în regiunea dintre Tisa superioară şi Ardeal, lipsea această temelie...Şi după părăsirea provinciei dacii din ţară susţin ostilităţi cu Imperiul Roman. Acest element ostil nu se poate privi ca romanizat*” (Dm. Onciul [40]). Argumentele istoricului Dm. Onciul sunt

absolut fondate. O prea mică parte a Daciei a fost ocupată de romani și pentru o perioadă incomparabil de mică comparativ cu alte popoare. „*Neamul tracilor este cel mai numeros după cel al inzilor...*” (**Herodot**). Putea oare să dispară fără urme acest mare popor? Problema strămoșilor noștri consta în faptul că același popor era numit de străini cu nume diferite, lăsând impresia că sunt popoare diferite (și astăzi vecinii unguri și ruși favorizează ideile aberante ale unor rătăciți despre țara „*Republica Moldova*” și despre „*poporul moldovenesc*”. Chiar și cea mai vitează ramură a tracilor erau numită de romani daci, iar de greci – geți.

La începutul mileniului I între Peninsula Apenină și Marea Neagră locuia un singur neam, destul de numeros (urmaș al marelui popor trac), dar divizat în mai multe ramificații, după denumiri geografice, îndeletniciri etc.: iliri, traci, geto/daci, fărâmițați la rândul lor în formațiuni statale și prestatale, uniuni de triburi, sub aspectul ocupațiilor, structurii sociale, credințelor, locului de trai. Ceea ce îi lega pe toți și îi făcea să înțeleagă că au aceleași rădăcini și sunt de același neam era limba vorbită, care, în pofida deosebirilor, era înțeleasă de toți, indiferent de regiunea în care locuiau. Chiar și romanii înțelegeau această „*limbă latină vulgară*”, ceea ce vorbește despre faptul că și ei se trăgeau din aceleași rădăcini. Deci, după ocuparea Daciei de către Traian nu putea fi vorba despre romanizarea ei, ea fiind latină până la venirea romanilor.

După părăsirea Daciei vechi de către romani în partea de sud a Dunării se formează tocmai trei Dacii: *Dacia ripensis*, *Dacia mediteraneană*, *Moesia superior și inferior*, *Dardania* etc. „*Dacii locuiesc pe ambele maluri ale Istrului (Dunării – n.n.). Cei care sunt dincoace de fluviu se numesc moesi. Cei de dincolo poartă numele de daci, fie că sunt geți, fie că sunt traci din neamul dacilor*”(C**asius Dio** [41]). Ce i-ar fi făcut pe romani să numească cu numele „*Dacia*” practic întregul teritoriu mai jos de Dunăre până la Balcanii eleni, între Marea

Neagră și Marea Adriatică? Doar faptul prezenței masive a elementului dacic în acest spațiu natural al vechilor traci, din care s-au tras geto-dacii. Adică elementul latin a fost prezent masiv în acest teritoriu până la venirea romanilor. „*Geții (dacii) vorbesc o limbă barbară. Însă curios că este de neam latin*”, ne scrie martorul ocular al acelor timpuri **Publius Ovidius Naso**, exilat de romani în or. Tomis (actuala Constanța). „*Colhii și dacii mă cunosc. Ei vorbesc o limbă barbară de idiom latină*” (**Horățiu - 65-6 î.Hr.**). *Deși nu putea să prinză toate cuvintele ce le cânta, înțelegea în toate*” (Lucian, (120-135 d.Hr., despre împăratul Nero, admirând cântecul unui scit de lângă Pontul Euxin). Oare toate acestea, de asemenea, prezența în limba română a multor cuvinte din sanscrită (vezi: **Vlad Ciubucciu** [42]), comunitatea de cuvinte în limbile română, albaneză ș.a. nu vorbesc despre existența unei limbi protolatine?

Hărțile evolutive ale Imperiului Roman plasate în preajma Colissemului. Foto autor.

*Imperiul roman până la ocuparea
Traciei și Daciei*

interesant să
evoluația
Roman,
patru hărți
din diferite
state pe un
preajma
Se observă
că romanii
perioade au
mult mai
Roma cum

ar fi Asia Minoră, Africa,
iar Tracia, Moesia și Dacia, care se aflau mult mai aproape, au
fost ocupate doar în ultima perioadă (observați cum au fost
ocolite teritoriile dacice în calea lor spre Asia Minoră, bazinul
de sud al Mării Negre). Care ar fi explicația acestui
comportament straniu? Sunt plauzibile două variante:

1. Dârzenia cu care își apărau dacii teritoriile (drept
argument ar fi războaiele lui Caesar împotriva lui Burebista);
2. Comunitatea etnică a romanilor cu tracii, dacii și moesii.

Acesta ar fi un
argument în plus în favoarea
unității rădăcinilor de neam
și ale limbilor ambelor
popoare (cel roman și dac),
adică limba latină. Deci,
limba dacilor era o limbă
latină până la ocuparea lor de
către romani, și nu una
romanică, impusă de romani
după cucerirea Daciei, cum
încearcă să ne convingă
mulți istorici. Să ne punem întrebarea: de ce am fost atât de

*Suriu închis - tracii romanizați;
suriu deschis - dacii liberi.*

ușor asimilați de romani în numai 160 de ani, iar în perioade de timp mult mai mari din timpul năvălirilor hunilor, slavilor, tătarilor, turcilor, mai târziu ale rușilor (mă refer aici la Basarabia), nu am putut fi „*hunizați*”, „*slavizați*”, „*tătarizați*”, „*turciți*”, „*rusificați*” etc., dimpotrivă, noi i-am asimilat pe mulți dintre ei.

Este clar că și de această dată istoria ne-a fost furată, latinitatea ne-a fost furată. E de datoria specialiștilor în materie să confirme sau să infirme aceste ipoteze. Desigur, acest lucru nu e ușor. În domeniul științelor exacte se operează cu parametri concreți, în mare parte reali, sesizabili. În istorie însă e necesară o analiză minuțioasă a situațiilor istorice, o contrapunere logică a faptelor în context cu perioadele istorice.

ÎMPĂRAȚI ROMANI DE ORIGINE DACICĂ CONTESTAȚI DE ISTORICI – UN ALT FURT AL ISTORIEI

“Împărații romani de origine dacică sunt un subiect foarte puțin cunoscut. Poate numele lor le sunt familiare multora, dar cu privire la originea lor dacică s-a păstrat tăcere. De-a lungul timpului, cei mai mulți istorici români, dar și unii străini, le-au contestat originea, în ciuda documentelor care ne garantează obârșia lor dacică”
(Aurora Pețan, istoric [43])

Sunt mai multe argumente că dacii, după cucerirea lor de către romani, au jucat un rol important în istoria Imperiului, nu au fost doar simpli călători urcați în carul istoriei. Este indiscutabil adevărul că dacii prin vitejia și devotamentul lor l-au marcat pe Traian în timpul războaielor dacice din 101-102 și 105-106 d.Hr. Columna lui Traian, plină de scene de luptă a

Columna lui Traian, Roma. Foto, autor, 2012.

lui cu dacii este un argument (oare puține alte popoare au fost cucerite de romani dar nu s-au învrednicit să fie immortalizați pe această coloană). *“De ce romanii (mai precis Traian) au decis să-i reprezinte pe daci, popor considerat “barbar”, în centrul de elită al lumii romane? De ce nu au fost reprezentate personalitățile romane, cum ar fi fost mult mai logic? Este un Mare, Mare Mister. Nu trebuie să uităm că acest for a fost construit pentru a-l glorifica pe împăratul Traian. Dar, în urma constatărilor arheologice, putem adăuga că, în același timp, acest loc de o mare importanță pentru romani a fost dedicat în mare parte și glorificării dacilor. Învingșii au fost glorificați și omagiați de învingători. Acest lucru consider că este de o mare importanță și poate fi considerat total ieșit din comun. Adică, romanii au adus, au implantat, de bună voie, imaginea dacilor, un popor învins, imaginea lumii “barbare”, în locul cel mai de preț al lor, Forul”* menționează istoricul A. Pețan [43]. *„Ei nu sunt prizonieri: nu există nici măcar o singură statuie de dac cu mâinile în lanțuri. Ochii lor ascund o enigmă, expresia lor este aceea a unor înțelepți. De ce au vrut romanii să îi aibă, în mijlocul Romei și în mijlocul imperiului lor, pe acești enigmatici inițiați, cu privirea lor senină, dar de nedescifrat? De ce i-au adus în for și le-au închinat o grandioasă columnă, celebrându-le moartea și sacrificiul? Nu Traian și neamul său de cuceritori ai lumii sunt cei ce i-au scos pe daci din istorie. Dimpotrivă! Lor trebuie să le fim recunoscători pentru ca i-au făcut nemuritori, prin trupul marmurei. Noi suntem cei ce vrem să-i dam afară pe daci din țara lor, prin nepăsarea noastră“* continuă cu durere în suflet autoarea [43].

Într-un interviu acordat în 2007 revistei „Formula As”, Aurora Pețan

Nobil dac.

menționa că statuile dacilor păstrate în muzeele Romei, făcute de romani în perioada lui Traian, pentru Forul de la Roma, îi înfățișează pe aceștia cu mâinile împreunate, dar nu legate, cum procedau romanii cu prizonierii barbari.

Să prezentăm un alt fapt incontestabil. Grație vitejiei dacilor demonstrată în lupte l-au făcut pe Traian și pe urmașii lui să-i înroleze masiv în armata romană. Pe timpul împăratului Hadrian, doar în Britania din 20 de cohorte ale Armatei 4 erau de origine traco-dacică (*Cohors Primae Aelia Dacorum milliaria; Cohors Secundae Pannoniorum; Cohors Secundae Dalmatarum; Cohors Septimae Thracum*).

Din cele ce vom prezenta în continuare vom vedea că dacii erau buni nu numai în lupte, nu numai ca conducători de legiuni și cohorte romane, dar chiar și la conducerea acestui mare imperiu în anii de glorie. Împărații romani de origine dacica sunt un subiect foarte puțin cunoscut. Numele multora din împărații romani sunt cunoscute, dar cu privire la originea lor dacica s-a păstrat tăcerea. De-a lungul timpului, cei mai mulți istorici romani, dar și unii străini, le-au contestat originea, în ciuda documentelor care ne garantează obârșia lor dacică. Fără acești daci ajunși la cârma Imperiului, istoria Daciei, a Europei și chiar a întregii creștinătăți ar fi fost alta. Istoria oficială le contestă dacismul și astăzi, din motive greu de înțeles.

În pofida așa numitului proces de „latinizare și romanizare” rapidă a dacilor amintirea lui Decebal a rămas vie în secolele următoare, iar numele de „dac” este purtat cu mândrie de mai multe personaje istorice, ajunse pe cele mai înalte trepte ale ierarhiei militare sau politice a Imperiului Roman. Acest lucru a devenit posibil după ce a fost adoptată constituția lui Caracalla în 212, prin care toți cetățenii Imperiului Roman născuți liberi deveneau cetățeni romani cu drepturi depline. Astfel, orice dac devenit cetățean roman, putea urca pe scara erarhială.

Regalian, strănepotul lui Decebal este cel dintâi dac care a urcat în această ierarhie. Documentele epocii spun ca „*dacul cel ambițios*” a intrat în istorie în preajma anului 260 d.Cr., susținând că este un urmaș al lui Decebal, un strănepot al marelui rege martir. Această genealogie imaginară poate fi contestată însă nu se poate pune la îndoială originea lui dacica. În anul 260, când pe tronul Romei se afla Gallienus, dacul Regalian, general cu talent de strateg, se afla în fruntea trupelor din zona Dunării, din Pannonia și Moesia. Prin anii 260 el pune la cale o rebeliune, în urma căreia este proclamat împărat de

Monedă bătută de împăratul Regalian

către trupele sale. Monedele emise de el și de soția (sau mama) sa, Sulpicia Dryantilla, o femeie cu nume dacic, s-au limitat la zona dunăreană. După preluarea puterii, duce lupte împotriva sarmaților, dar Gallienus vine de la Roma împotriva lui și îl învinge. Conform surselor scrise, Regalian este ucis într-un complot de propriii săi partizani.

Personalitatea lui Regalian este deosebit de importantă în istoria provinciei Dacia, deoarece coincide cu abandonarea provinciei de către Gallienus. Deși Aurelian este considerat cel care a retras trupele și administrația romană din Dacia superioară, totuși, izvoarele istorice și arheologice demonstrează faptul că provincia Dacia a fost abandonată mai devreme, în vremea lui Gallienus. Aurelian numai a consemnat și oficializat acest fapt într-un fel rușinos pentru romani. Vestigiile arheologice (monede bătute, inscripții) demonstrează acest fapt. Acest moment coincide și cu o serie de atacuri dure ale carpilor (daci liberi) asupra provinciei.

Aureolus, ciobanul din Carpați. Tot în vremea lui Gallienus a trăit și Marcus Acilius Aureolus, dac dintr-o

familie de ciobani. Istoricul bizantin Zonaras spune despre el: *“Aureolus era din țara getică, numită mai târziu Dacia, și de neam obscur, fiind mai întâi păstor...”*. Începând ca simplu soldat în armata romană, a câștigat simpatia împăratului Valerianus și a ajuns îngrijitor al cavaleriei. După ce a câștigat și încrederea lui Gallienus (succesorul lui Valerian la tron), a fost trimis de împărat în anul 265 în Galia să lupte împotriva uzurpatorului Postumus. Aureolus însă s-a aliat cu acesta împotriva lui Gallienus. În anul 268 a fost proclamat suveran la Mediolanum de către armatele sale. Gallienus a pornit împotriva celui de-al doilea dac autoproclamat împărat, Aureolus. În pofida trădării aliatului său Postumus în asediul de la Mediolanum Gallienus este ucis, iar Aureolus a reușit să-și păstreze titlul, până în vremea lui Aurelian, dar a fost trădat și ucis, ca și Regalian, de propriii lui soldați.

Împăratul Galeriu, „olteanul” care i-a răzbunat pe daci. Galerius Maximianus (292-311) l-a urmat la domnie pe Dioclețian, al cărui protejat a fost. S-a născut într-un sat din apropiere de Serdica (Sofia), dintr-o mamă dacă, venită din nordul Dunării, din Dacia Traiană (după numele romanizat de Romula, mama sa ar fi venit de undeva din Oltenia, din Dacia Malvensis, poate chiar din orașul Romula (astăzi Resca, jud. Olt). Scriitorul creștin Lactanțiu confirmă originea dacică a împăratului Galeriu, dând și câteva informații uluitoare despre acest dac ajuns împărat. În primul rând, a vrut să supună la obligația plății impozitelor Roma și întreaga Italie, drept răzbunare pentru umilirea dacilor de către Traian (ar fi plauzibilă și varianta cu problemele economice cu care se confrunta gigantul Imperiu), care le-a impus tribut dacilor. În al doilea rând, a vrut să schimbe numele Imperiului roman în Imperiul dacic. Înainte de a muri, împăratul s-a retras în satul său natal, care a fost numit Romulianum, după numele mamei sale. Galeriu a rămas în istorie ca persecutor al creștinilor, atât în perioada domniei lui Dioclețian, cât și în timpul propriei

domnii. Totuși, înainte de a muri, a dat primul edict de toleranță din istoria creștinilor, reeditat apoi de Constantin cel Mare. Pe arcul sau de triumf de la Salonic apar figuri de daci cu steagul lor național în forma de șarpe cu cap de lup. Dacismul lui Galerius este incontestabil, la fel și adversitatea sa față de romani și de numele de „roman”, declarată deschis de împărat. Nu este exclus faptul distrugerii în această perioadă a unei serii de documente ce relatau cucerirea Daciei, încercând astfel să apere memoria dacilor.

Figuri de daci pe arcul lui Galeriu din Salonic.

Daia si Licinius Maximinus Daia (sau Daza) au fost împărați romani, drumurile cărora s-au intersectat în timpul domniei lor. **Daia** era nepotul împăratului Galeriu. S-a născut în Dacia Aureliană, la sud de Dunăre, având-o ca mamă pe sora împăratului. A ajuns să fie adoptat de unchiul său, dar chiar și după adopție, a ținut să-și păstreze numele dacic.

Despre Licinius, în schimb, izvoarele spun ca se trăgea dintr-o familie de țărani daci din Moesia Superior. S-a născut în anul 265 și a ajuns prieten foarte bun cu Galeriu, conferindu-i în anul 308 titlul de „Augustus” în vestul imperiului, în timp ce Daia, nepotul împăratului, și Constantin (și acesta de origine moeso-dacică) au fost numiți „fiii augustilor”. Astfel, toți cei patru suverani care formau tetrarhia (forma de conducere cu

Monedă bătută
Maximus Daia

patru împărați, doi de rang superior și doi de rang mai mic), erau de origine dacică. După moartea lui Galeriu, în a. 311, Licinius și-a împărțit imperiul frățeste cu Daia, dar în a. 313, s-a aliat cu Constantin, căsătorindu-se cu sora lui vitregă, la Mediolanum (Milano).

Constantin și Licinius se reuniseră la Milano pentru un eveniment extrem de important: promulgarea edictului prin care religia creștină devenea egală în drepturi cu celelalte religii ale imperiului. De cealaltă parte, Daia s-a aliat cu uzurpatorul Maxențiu, însă a fost înfrânt și a preferat să se sinucidă ca și strămoșul său Decebal. Locul său a fost luat de Constantin, cumnatul lui Licinius. Ulterior Licinius și Constantin au intrat într-un conflict, în urma căruia cel din urmă a învins și a devenit unic împărat al Imperiului. Cu acești patru împărați de origine dacică, ce au condus imperiul simultan, a început o nouă epocă în istoria Imperiului Roman.

Împăratul Constantin și mama sa Elena. Cel mai mare împărat roman de origine dacică a fost Constantin numit și Constantin cel mare pentru faptele sale inclusiv în apărarea și promovarea creștinismului, primul împărat creștin din istorie. S-a născut la sud de Dunăre, la Naissus, în Serbia de astăzi, pe atunci provincia Moesia Superior, ca fiu al generalului *Constantinus Chlorus* (viitor împărat Constantin I) și al Helenei. În a. 271-272, sub împăratul Aurelian, a fost membru al *protectores* (militari superiori în slujba împăratului) în estul Imperiului Roman, iar ulterior a ajuns tribun. În 284-285 a fost *praeses* (gubernator de provincie subordonat unui *consularis*) al Dalmației. A fost prefectul pretorian al împăratului Maximian în 288-293. În anul 325, în vremea conciliului de la

Bustul lui Constantin cel Mare.

Niceea, la Naissus este atestat un episcop care își spune „Dacus”. Prezența dacilor la sudul Dunării, atât înainte de cucerirea Daciei cât și după aceea, este incontestabilă. Deci, Constantin era, mai exact, un moeso-dac. Deși nu se știe în ce fel dacismul lui Constantin i-a influențat acțiunile, se știe sigur că el este cel care, la doar două

secole după cucerirea Daciei, spoliază monumentele din splendidul for al lui Traian. Marea friza de piatră a lui Traian, măsurând peste 30 de metri și fiind a treia ca mărime din întreaga antichitate,

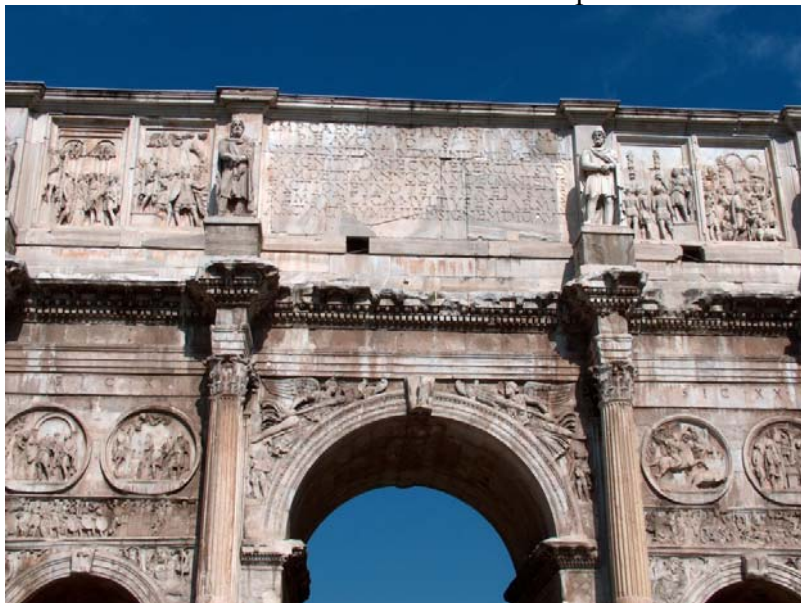

Monedă bătută de Împăratul Constantin.

este sparta în bucăți de Constantin. Patru bucăți sunt incastrate în arcul său de triumf de la Roma, după ce figura lui Traian este ștearsă din reprezentările reliefurilor. Mai mult, opt din grandioasele statui de daci, înalte de trei metri, care împodobeau forul lui Traian, sunt scoase de la locul lor și urcate pe Arcul împăratului Constantin. Ce logică să aibă dislocarea unor statui colosale de daci și plasarea lor pe un monument al unui împărat roman, dacă nu faptul ca acesta era născut tot în țara dacilor? Cu siguranță, Constantin avea o mare stimă pentru strămoșii săi. Documentele arată că Constantin ar fi încercat să aducă Dacia sub stăpânirea sa și a refăcut

podul de peste Dunăre, dar rezistența carpilor (dacilor liberi) era dură.

Totuși, cum de a fost posibilă aceasta „*profanare*” a forului lui Traian? Este evident că nici un împărat nu ar fi

Arcul Împăratului Constantin, Roma. Foto autor, 2012.

îndrăznit să distrugă monumentele unui predecesor, dacă acesta era prețuit, memoria sa era onorată și făcea parte din galeria sacră a părinților Romei. Gestul atât de neobișnuit și de șocant al plasării celor opt statui de daci pe Arcul de triumf al lui Constantin își găsește în acest fel o explicație. Statuile de pe arc simbolizează obârșia dacică, mândră și iubitoare de libertate, a împăratului. Din această perspectivă, nu ar fi deloc absurd să ne gândim că scrierea de căpătâi a lui Traian despre cucerirea Daciei a dispărut, ca și celelalte scrieri ce relatează acest eveniment dramatic din istoria dacilor, din ordinul lui

Constantin. Dacă Galerius nu a contribuit la dispariția acestor scrieri, se poate să o fi făcut împăratul Constantin.

Constantin cel Mare este cel care a mutat capitala imperiului la Byzantion, numit după moartea sa Constantinopol. Orientul a devenit astfel izvorul spiritual și cultural al întregii Europe. În vreme ce occidentul orbecăia în întunericul în care barbarii migratori l-au aruncat, în orient străluceau luminile Bizanțului creștin, Noua Romă.

„După ce ar fi învins împăratul Constantin pre schitele

Constantin cel Mare.

carii lăcuiau dincolo de Dunăre (pentru năvălirile neamurilor de viță nemțească, numiți de latini cu numele de gothi, iar de greci schite) pe timpul Marelui Constantin se chema Ghotia în a. 319 cu mare biruință...credița cea creștinească întru atâta s-a lășit cât al șeselea an după pretinsa biruință se află dintrînsa la Nichea și a se fi iscălit orînduialelor soborului acolo ținut, Theofil al mitropoliei Ghotiei episcop” scrie cunoscutul luptător pentru dreptul la istorie al românilor

Sfinții Constantin și Elena.

Gh.Șincai [44]. În această perioadă se formează Imperiul Roman de Răsărit, iar Marele Constantin este primul împărat, care la 325 a oprit prigoana creștinilor. În același an a pus temelie celei de a doua Romă – Constantinopolul, care a devenit primul centru mondial al creștinismului (pe atunci Roma catolică nu exista încă), care mai apoi s-a răspândit în toată lumea.

Cat de mult a contribuit dacismul lui Constantin la aceasta transferare a gloriei romane în orient este foarte greu de spus. Dar dacii de pe Arcul lui Constantin veghează vechea Romă și astăzi, semn al dănuirii spiritului dac peste timp.

Mai apoi vin urmașii împăratului Constantin cel Mare. Primul este Constantinus II (317-340), împărat arian, prigonitor al Bisericii. Apoi Dalmatius, nepotul Sfântului Constantin cel Mare, proclamat august între 335-337. Hannibalius, de asemenea este nepot al Sfântului Constantin cel Mare, august 335-337. Constans este împărat cu adevărat ortodox (333-350). Mai apoi Vetranius (350), Constantius II, împărat arian (337-361), Constantinus Galus (351-354), Nepotianus (350), Flavius Claudius Iulianus, păgân și mare persecutor al creștinilor, supranumit Iulian Apostatul (361-363). Mai apoi urmează o nouă dinastie străromână, deschisă de Flavius Iovianus, împărat ortodox (363-364) și continuată de Flavius Valentinianus I (364-375), Flavius Valens (364-378), arian, Gratianus (367-383), împărat al Apusului, ortodox, Flavius Valentinianus II (375-392), Flavius Constantius III (417-421), Valentinian III (425-455), Marcianus (450-457), Leon I Tracul (457-477), Leon II (456-474), Vitalianus (513-515), Anastasius (491-518), Iustin I (518-527), Iustinian I (527-565), Flavius Iustinianus II (565-578), Tiberius (578-582), Focas (602-610), ultimul împărat al Imperiului Roman de Răsărit, care Imperiu va fi transformat de Heraclius în Imperiu grecesc, cunoscut ca Imperiul Bizantin. Credem că această înșiruire este suficientă pentru a deschide o perspectivă nouă asupra unei perioade, pe

care istoriografia noastră oficială are tristul obicei de a o trata cu prea puțin interes.

Se impune o întrebare: de ce manualele de istorie nu pomenesc nimic despre rolul dacilor în istoria imperiului roman? A existat și continuă să existe o adevărată conspirație în jurul acestui subiect. Istoricii români, dar și unii străini, în special maghiari, dar și ruși, au făcut tot posibilul pentru a „demonta” originea dacica a unor personaje ajunse pe tronul împărăției romane. Pe istoricii maghiari îi poți înțelege: trebuie cumva să argumenteze că la venirea triburilor maghiare în Panonia nu existau nici urme de daci. Nu sunt de înțeles istoricii români. *„Despre informațiile pe care ni le da Lactanțiu cu privire la Galeriu s-a spus ca nu merită să fie luate în seamă. Despre cele din „Historia Augusta”, care atestă originea dacică a lui Regalian, la fel, că ar fi vorba de niște născociri. Cum poate fi explicat acest comportament? Din două motive diferite, dar cu un unic scop. Unii istorici maghiari, în frunte cu A. Alföldi (1940), au vrut să demonstreze că, după abandonarea provinciei, în Dacia nu a mai rămas nici un dac și că nu a existat nici un fel de continuitate de-a lungul mileniului “întunecat”, pana la venirea maghiarilor în Transilvania”* spune A. Peșan [43]. De menționat că recent a mai apărut un avocat al acestei opinii canadianul de proveniență ungurească D. Darrel, care menționează în volumul geopolitic [45]: *„După retragerea romană nu există în regiune documente despre daci sau romani pentru un întreg mileniu”*. Da, sunt cam puține (s-au stărut mai mulți „frați” de-ai noștri mai mari să fie cât mai puține, dar și unii istorici de-ai noștri le neglijează pe cele puține existente) însă ce-i care doresc să le găsească le găsesc. Apariția unor personaje istorice importante, cum ar fi împărați romani de obârșie dacica, le-ar fi încurcat socotelile, și atunci ei au recurs la contestarea surselor documentare, pentru a demonstra ca nu este vorba de daci autentici.

Din păcate și unii dintre istoricii români, au turnat apă la moara acestor istorici unguri, demonstrând ca, după abandonarea Daciei de către romani, toata populația rămasă în provincie era deja complet romanizată. Prin urmare, și împărații de origine dacică trebuiau să fie tot romani. Dar faptul ca documentele depistate arată asupra originii dacice a acestor împărați, că originea lor etnică era foarte importantă. Cunoșteau, desigur, limba latină, erau integrați în societatea romană provincială, dar obârșia lor era dacică. Dacă ar fi fost daci complet romanizați, fără să mai poarte vreo moștenire dacica, li s-ar fi spus pur și simplu romani, fără prea multă insistență pe originea etnică. În schimb, marele cărturar Dimitrie Cantemir nu se sfia să-l numească pe *Aureolus* „hatmanul călărimii *Avreulus Dacul*”.

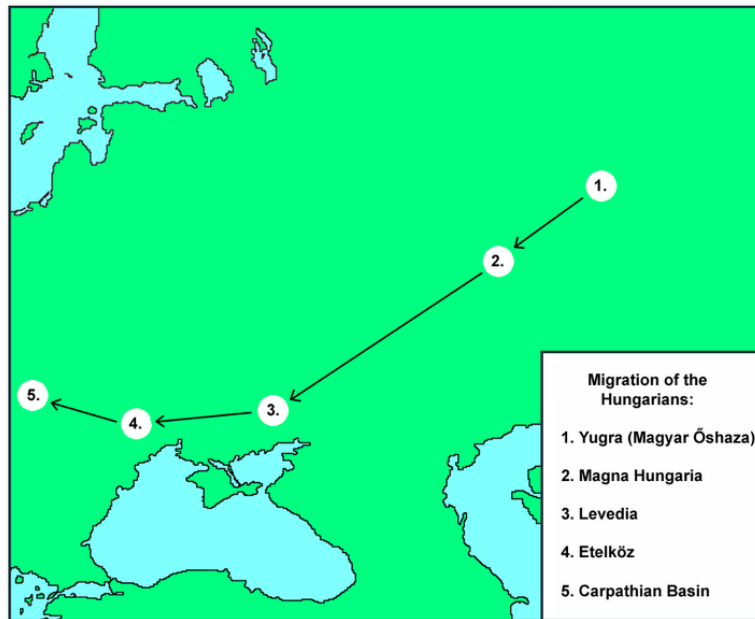
Această falsificare persista până astăzi, iar istoria oficială nu recunoaște originea dacică a acestor împărați. Ștergerea dacilor din istorie pare să fie urmarea unui blestem ce s-a născut demult, dar continuă și astăzi. Istoricii noștri continuă să-i lase pe daci într-un întuneric care pare să nu se mai sfârșească.

UNDE AU DISPĂRUT STRĂMOȘII NOȘTRI PE DURATA A PESTE O MIE DE ANI? [46,47,48,49]

*„Și astfel țăranul daco-roman - matca
statornică a neamului nostru - păstrător credincios al
limbii ș-al datinilor părintești rămâne aci, în țara lui
bântuită, țară fără stăpân și fără apărare, pentru
lungă și neașezată vreme”*

(Alexandru Vlahuță. Din trecutul nostru [50]).

Este absolut inexplicabilă tăcerea specialiștilor români în materie cu privire la acest gol de aproximativ o mie de ani (creat artificial) în istoria poporului român. Chiar deranjează această tăcere, fapt ce permite diferitor vecini să ne trateze istoria după placul și poftele lor. Este înțeles faptul că vecinii – „*prieteni noștri*” veniți peste noi mult mai târziu – au avut tot interesul să șteargă tot ce ține de rădăcinile adânci ale neamului nostru. Și au făcut acest lucru întotdeauna. De ce însă puținul din ceea ce a mai rămas nedistrus nu este intens cercetat de către istorici, lăsând spațiu de manevrare unor falși istorici străini? „...*Cele 12 triburi maghiare au sosit în Panonia pe un loc gol, dacii dispărând pe parcursul a peste o mie de ani... După retragerea romană nu există în regiune documente despre daci sau romani pentru un întreg mileniu*”, ne luminează unghurul canadizat doctor honoris causa **Delamaid Darrell**, în volumul geopolitic [45]. Da, sunt cam puține (au stăruit mai mulți „*frați*” de-ai noștri mai mari să fie cât mai puține), însă ce-i care doresc să le găsească le găsesc. Că ignoranța acestui domn este totală (să fie numai ignoranță?) ne vorbește cronică evenimentelor de mai jos. Ca să vezi miracol! A fost marele popor dac cu o istorie multimilenară și nu mai e. A dispărut, așa, fără urmă, ca să elibereze locul unghurilor și slavilor. Este lipsită totalmente de sâmburele rațiunii această ipoteză. Un popor sedentar, cu îndeletniciri agricole de milenii (lucru menționat de numeroși istorici ai timpului), cu

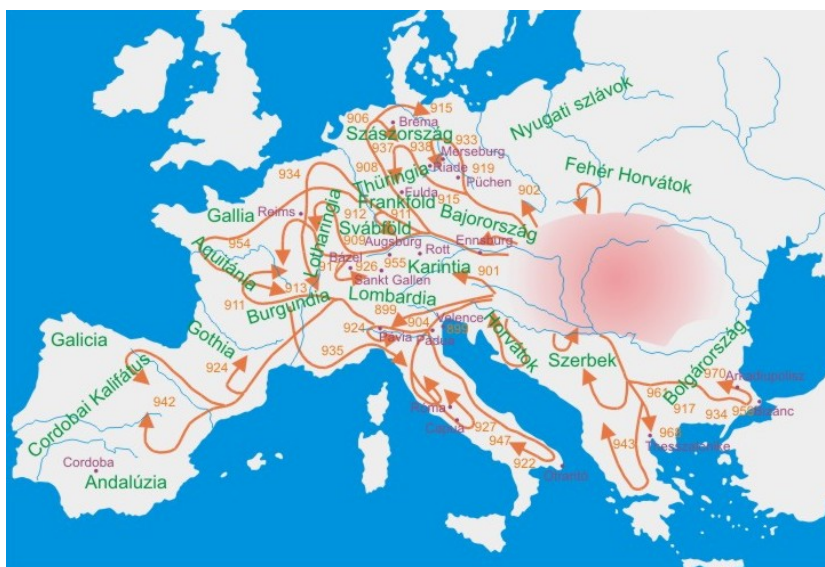
Traseul migrației ungarilor în Europa

adânci rădăcini în pământul stropit cu sângele strămoșilor, nu putea să părăsească teritoriul Vechii Dacii, cu atât mai mult că la nord-est se aflau frații lor – dacii liberi.

Cu totul de altă părere este cunoscutul jurnalist francez S.M.Girardin, care constată că „...această provincie îndepărtată, cucerită ultima de romani, a conservat cel mai mult urmele șederii lor”. „Observând numai originile, Valahia și Moldova fac parte din marea familie a Europei Latine. Ei (românii n.n.) poartă nume latin, vorbesc limba latină, pământul lor a păstrat nume latine și sub acest aspect ei nu au meritat mai mult uitarea savanților și publiciștilor...Nu, nu ne este permis să ne îndoim că națiunile pelasge formară poporul latin...Este incontestabil că pelasgii contribuie la fondarea Romei. Pentru ce să ne mirăm atunci că pelasgii panonieni, că

pelasgii din Tesalia, din Macedonia, că pelasgii Daciei vorbiseră și conversaseră dialectul lor național, pelasgicul vlah, care a purtat în Italia numele de latin”, scrie un alt publicist și om politic francez Felix Colson. Cât de clară este originea poporului român pentru Colson și cât de nebuloasă, misterioasă este pentru acest doctor humoris causa (cum ar spune un bun prieten, profesor universitar) Delamaid Darrell.

Istoricii menționează că ungurii, la rândul lor, apar pentru prima oară în centrul Europei în câmpia Panonică în a. 862. Procesul „descălecatului lor” se consideră încheiat în jurul anului 900, după care timp de 50 de ani triburile din Panonia au făcut raiduri de pradă în jur (a se vedea harta incursiunilor barbare anexată - în spiritul adevăratelor triburi războinice

*Incursiunile jefuitoare ale triburilor ungare (862 - apr.900),
d.Hr. până s-au aciuat în câmpia Panoniei.*

venite tocmai din Ural). Atunci când triburile ungare hoinăreau banditește prin întreaga Europă românii sedentari prin

constituție își căutau de viața lor sedentară pe pământurile străbunilor lor. Însuși împăratul Iosif al II-lea în 1784 arată că românii sunt „*Cei mai vechi și mai numeroși locuitori ai Transilvaniei*”.

Deocamdată calul troian al Europei – Ungaria, împreună cu Rusia, lucrează eficient în direcția discreditării României în fața popoarelor coabitante din Europa prin „*promovarea „adevărului” despre România, care este un stat artificial, locuit de maghiari, țigani, ruși, ucraineni, bulgari, găgăuzi, moldoveni etc. și doar unde și unde de ceva români*” (Ș. Maimescu [51]. „...*Tracii nu au existat* (ca să vezi, o întreagă armată de istorici, martori ai timpului – greci, romani, arabi, goți ș.a. – i-au descris destul de larg pe acești „*anonimi*” ai istoriei, iar pretinsul doctor nici n-a auzit de ei), *iar dacii reprezintă un trib nord-celtic non-germanic, cu origini incerte*”(!!!) declară nonșalant același Delamaid Darrell. Faptul că dacii au lăsat atâtea urme adânci în acest pământ, că o serie de împărați romani au fost de origine dacică, că înșiși unii regi unguri au fost de origine română (primul rege al Ungariei a fost nobilul Voicu/Vajk – de origine română din Panonia/Ungaria, uns rege sub numele de Ștefan I, post-mortem fiindu-i adăugat titlul „*cel Sfânt*”; Ioan de Hunedoara și fiul său Matei Corvinul de origine maghiaro-română ș.a.)

Un alt mare „*savant neamț*” în ale originii românilor scrie în același spirit: „...*În Dacia a fost creată o adevărată bază de colonizare dintr-un teritoriu slab și înconjurat de o populație dușmănoasă, în care însă romanitatea nu și-a înfipt rădăcini atât de adânci, nesprijinindu-se pe bazele sigure ale unei naționalități cucerite și din punct de vedere spiritual. De aici și ușurința cu care mai târziu a putut să fie îndepărtată și a dispărut fără a lăsa atât de multe urme ca în Britania sau Noricum, fiind ștearsă ca o simplă poleială*” (Roesler). Ca să vezi!!! Un popor născut din marile civilizații Cucuteni, Gumelnița, Petrești „...*din cel mai numeros după inzi*

popor,...din cea mai vitează ramură a tracilor” (Herodot) a dispărut fără urme, „fiind ștearsă ca o simplă poleială”. Orbirea acestui savant este fără margini. Urma doar să se coboare din faetonul său în primul sat din România (vechiul pământ al dacilor) și găsea prima urmă a latinismului (limba română). Ignoranța unor pseudosavanți n-are margini. Românul a rămas pe acest pământ și la bine și la rău. Nu era în firea lui să hoinărească prin lume, lucru constatat și de cărturarul englez E. Gibbon la 1787, arătând că în Dacia, după retragerea aureliană, rămâne „...o parte însemnată din locuitorii ei, care mai mare groază aveau de emigrare decât de stăpânitorul got”.

Pentru a câta oară grație vecinilor și „prietenilor” strămoșii noștri devin „**mari anonimi ai Europei**”? Informațiile scunde despre continuitatea dezvoltării și transformării dacilor în românii primelor state românești – Moldova, Muntenia și Transilvania – în perioada postromană de cca. 1100 de ani, dezinformarea intenționată, în special, de către vecinii noștri, care întotdeauna au jinduit aceste pământuri, istoria amputată promovată de așa-numiții istorici și cozile de topor autohtone, susținuți de diferiți avocați din exterior (cel mai mult se manifestă în acest sens așa-numiții savanți ruși și unguri), au creat un soi fals de istorie amputată a acestor ținuturi. În realitate etnogeneza românească și de constituire a statelor românești a fost un proces foarte îndelungat ca perioadă istorică și extrem de complex. Complexitatea acestor procese istorice necesită o abordare pe măsură. O teorie privind etnogeneza oricărui popor trebuie să se înscrie perfect în contextul evenimentelor istorice înregistrate în această perioadă, să fie în concordanță cu mărturiile istorice. Or, o astfel de teorie nu există, ceea ce lasă câmp larg de manevră pentru vecini de a-și „argumenta” paternitatea lor asupra acestor teritorii. Dar tocmai această perioadă în istoria neamului românesc este foarte vag prezenta-

tă, fără răspuns la multe întrebări privind structura logică, diverse fapte istorice. În acest caz pe bună dreptate se întreabă istoricul basarabean **A. Groza** [52]:

- „Unde a dispărut pentru un timp de 700-800 de ani (sf. sec. al III-lea - sf. sec. al X-lea, când sunt menționați vlahii (valahii) în izvoarele istorice) un popor mult mai numeros (lucru, de altfel, menționat de înșiși istoricii greci, romani ș.a.) decât grecii, bulgarii, sârbii, maghiarii ș.a.?” Și în acest caz este valabilă legea conservării (energiei în fizică) populațiilor (în sociologie): „Nimic nu apare din nimic. Totul se transformă dintr-o formă în alta”;

- „Cum s-a întâmplat că slavii de sud (veniți prin sec.V) și-au creat statul lor în secolul al VII-lea, slavii de răsărit – în secolul al IX-lea, maghiarii – la începutul secolului al X-lea, iar românii, care locuiau în mijlocul acestor popoare și aveau tradiții statale de secole, abia în secolul al XIV-lea, cu o întârziere de 400-700 ani?”;

- „De ce popoarele vecine, pentru care era foarte cunoscut etnonimul și politonimul „roman”, de la care a derivat și etnonimul „român”, nu ne-au numit, cum era și *firesc* – *romanus*, *rumâni*, ci au inventat un alt etnonim – *vlahi*, *blahi*, *valahi* etc.?”.

Și multe alte întrebări de acest gen, la care istoriografia noastră nu dă un răspuns argumentat. Cauza principală nu este lipsa specialiștilor și a izvoarelor, ci faptul că istoria noastră a prezentat un interes sporit pentru străini, care o perioadă îndelungată au dominat acest neam, când a primat interesul politic de stat. De asemenea, românii încep să-și scrie istoria mai târziu decât vecinii lor, rușii, maghiarii, care au reușit să-și „legifereze” din punct de vedere istoric dreptul lor asupra numelui pe care-l purtau și asupra teritoriului pe care locuiau. Rușii „demonstrează” că pământurile la răsărit de Carpați din cele mai vechi timpuri le-au aparținut lor (ei, care apar ca entitate doar prin secolele IV-V d.Hr.), maghiarii spun că ei

primii s-au așezat pe teritoriul dintre Dunărea de Mijloc și Carpați (ei apărând în acest spațiu doar prin secolul IX). Ce ne încurcă nouă acum să descoperim adevărata istorie a Neamului, cu atât mai mult că tot mai mulți străini încearcă, într-un fel, să ne ajute? Voi încerca, la nivelul meu de cunoaștere, să aduc puțină lumină în această problemă complexă, iar datoria specialiștilor este să confirme sau să infirme ipotezele și argumentele ce urmează.

Sunt atâtea argumente forte, care confirmă paternitatea românilor asupra acestor pământuri din cele mai vechi timpuri, continuitatea poporului dac, a culturii dacice pe parcursul acestui mileniu de frământări pe bătrânul continent și finalizarea procesului de etnogeneză a poporului român. Vom diviza argumentele în patru grupuri distincte: argumente de ordin politic, geografic, cultural și religios.

Argumente de ordin politic. Să pornim de la momentul părăsirii vechii Dacii de către romani. Ce a rămas în Dacia după plecarea romanilor în a. 272 sub Aurelian? Părerile diferă. Cea mai înrădăcinată opinie este aceea că Dacia depopulată a fost completamente romanizată cu coloniști străini și dacii rămași romanizați, ipoteză care nu suportă nici o critică. „*Toți romanii retrăgându-se la sud de Dunăre în 272, Dacia a fost populată exclusiv cu germanici și cu slavi, dar în mod răzleț, așa încât maghiarii ar fi prima populație sedentară în acest teritoriu*”, declară mai mulți avocați ai ungarilor gen **D. Darrell** [45]. Ca să vezi miracol. A fost marele popor dac cu o istorie multimilenară și nu mai e. A dispărut, așa, fără urme ca să elibereze locul ungarilor și slavilor. Este lipsită totalmente de sâmburele rațiunii această ipoteză. Un popor sedentar, cu îndeletniciri agricole de milenii (lucru menționat de numeroși istorici ai timpului), cu adânci rădăcini în pământul stropit cu sângele strămoșilor, nu putea să părăsească teritoriul Vechii Dacii, cu atât mai mult că la nord-est se aflau frații lor – dacii liberi, care constituiau peste 2/3 din toți dacii. Desigur, cu

retragerea legiunilor romane, „...frumoasa alcătuire romană a Vechii Dacii se desface din toate încheieturile ei. Nu mai e ocrotire, nici cârmă, nici povață. Cetățile construite de romani se dărăpână, orașele se pustiesc; fruntașii, neguțătorii, oamenii cu stare, pleacă cu administrația romană în Daciile noi. Rămâne însă plugarul – talpa țării, gloata de muncă și de îndurare, rămâne poporul cel mult și strâmtorat, pe care porunca împăratului nu-l privește, pe care moartea nu-l mai înspăimântă. Săracul n-are unde să plece”, spune reputatul scriitor și patriot A. Vlahuță.

Convins că românii sunt urmași nu numai ai romanilor, ci și ai dacilor **S.M. Girardin** (un jurnalist francez, care a cunoscut foarte bine originile poporului român) constata asemănări între dacii de pe Columna lui Traian și țăranii români întâlniți de el în călătoriile prin România: „Eu am văzut în câmpurile Valahiei și pe colinele Moldovei figurile, pe care le văzusem pe Columna lui Traian...Această provincie îndepărtată, cucerită ultima de romani, a conservat cel mai mult urmele șederii lor”. Desigur, este indiscutabil și faptul că poporul român în această perioadă plină de frământări și mișcări de popoare, aflat în acest spațiu extrem de vulnerabil, a cunoscut anumite transformări, influențe. Dar tot atât de indiscutabil este și faptul că strămoșii noștri au fost mult mai puternici din punct de vedere genetic decât hoardele nomade din est, ei, la rândul lor, asimilându-i pe mulți nomazi din est.

„Din partea coloniei carea rămas în Dachia veche și din românii dintre Crum trecuți peste Dunăre s-au prăsit apoi tot românii cât sunt de-a stânga Dunării, iară din partea coloniei carea s-a trecut Dunărea și s-au așezat în Dachia cea nouă, așijderea și din românii pre carii i-a adus Marele Constantin în Trachia, Machidonia și Thesalis, s-au prăsit românii, carii s-au numit după aceea cum vlahi, cum cuzo-vlahi, iară mai apoi comani, paținachite, mai pre urmă munteni, moldoveni, mocani, ci oricum i-au numit sau se numesc acum, tot de o viță

și porodiță sunt adecă români de sânge” ne spune reputatul cronicar al românilor **Gh. Șincai** [44]. Cum se leagă cu aceste fapte documentate culese din biblioteca Vaticanului ereziile lui Darrell precum că „După retragerea (romană) nu există în regiune documente despre daci sau români pentru un întreg mileniu”. Iată că există. Merită toată atenția și opinia marelui cărturar **N. Milescu Spătarul**. „Însă nu puțină mirare este la toți câți scriu de aceasta, nici la câți bine vor socoti de acești români cum s-au ținut și au stătut până astăzi așa, păzindu-și și limba, și cum au putut și pot și pământurile acestea locuiesc, care aceasta la puține limbi și neamuri se vede; și mai vârtos atâtea roduri de oameni străine și barbare peste dânșii au dat și au stricat, carii peste alții așa dând nici numele, nici alt nimic nu se mai știe, nici nu se mai pomenește de aceia.”

Argumente de ordin geografic. „...Europa începe de la munții Rifiei (Caucaz – n.n) de la fluviul Tanais (Don - n.n.) și de la lacul Meotic (marea Azov – n.n.), care se afla spre răsărit...La răsărit se găsește Alania, la Mijloc Dacia unde e și Gothia, apoi se află Germania...”(**Orosius [53]**). În sec. V, până la venirea slavilor și cu mult înainte de venirea ungarilor, încă se știa de Dacia. Ea nu dispăruse după plecarea Romanilor din Dacia Veche, cum încearcă să ne convingă unii de alde Darell. „Sciții de dincolo de Istru, pe care cei vechi îi numeau geți, iar cei de acum îi numesc goți”, spune **Philostorgios** (368-425) în „Istoria bisericească”. Cel mai argumentat și convingător în acest sens este chiar istoricul got **Iordanes**. „...despre care geți am arătat mai sus că sunt goți” [54] „...Cei vechi i-au numit mai mult geți decât goți, neam tare și foarte puternic, înalt prin statura corpurilor, îngrozitor prin felul armelor” spune Isidor din Sevilla (**[54 p. 575]**). “Deprinderea statornică cu agricultura cere însă ca poporul român să fi avut în stăpânirea sa un teritoriu, pe care s-o fi putut pune în aplicare. Cum să se explice deci aceasta, dacă el ar fi venit mai târziu în țara sa, când aceasta era acum ocupată de alte

popoare, slavoni și unguri ș.a., fără ca el s-o fi cucerit, pentru a putea deveni proprietar de pământ și agricultor”, demonstrează destul de argumentat paternitatea poporului român asupra acestui pământ strămoșesc cunoscutul istoric **Dm. Onciul** [55].

Savanții români și străini au mai descoperit:

- în cea mai veche cronică turcească, intitulată „*Ogusnam*”, adusă în actualitate de istoricul român de naționalitate turcă Ali Ekrem, tipărită în germană, franceză și rusă, se menționează existența, în anul 839, a unei Țări a Românilor la nord de Dunăre, până spre Nipru. Se mai menționează că „*Țara Românilor*” s-a confruntat cu cumanii (deci țara avea o armată și o administrație bine pusă la punct. Despre această cronică istoricii și specialiștii noștri nu au știut că există! ;

- în Atlasul german din 1826, pe o hartă care ilustrează popoarele Europei din răsărit în anul 900 (la momentul venirii ungarilor!!!) se specifică „*Wahalen oder Rumumy*”, pe teritoriul ce se întindea din Panonia până la Nipru. Totodată, se menționează și existența a cinci voievodate românești, adică a unor țărișoare locale;

- descoperirea scrisorii unui conducător hazar, referitoare la secolul al VII-lea e.n. din care rezultă existența în Transilvania a „*țării Ardil*”, adică a țării Ardealului, termen curat românesc, apărut cu două secole înainte de invazia triburilor migratoare războinice ungare în Bazinul mijlociu al Dunării. Descoperirea a fost făcută în Biblioteca națională din Budapesta în lucrarea lui Lukacs Karoly, preot romano-catolic și arheolog, care a păstorit peste zece ani în regiunea Balatonului, unde a făcut cercetări arheologice, identificând urme materiale ale unor castele, biserici și cetăți voievodale românești în sec. al X-lea. Lucrarea a apărut în anul 1937 la Tipografia Episcopatului romano-catolic din Oradea, unde, preotul a fost mutat. Cartea respectivă nu a fost găsită în nici o bibliotecă din România!;

- a fost descoperită cronică împăratului german Friederic al II-lea Barbarossa. Pentru anul 1189 în ea se stipulează existența unei țări românești numită „*Walahia*” între Dunăre și Munții Carpați, condusă de un principe. Sunt descrise cu lux de amănunte granițele, iar principele țării, într-un dialog cu împăratul, și-a afirmat suveranitatea;

- au fost descoperite sursele documentare ale lucrării „*Cosmographie*”, scrisă în limba română cu alfabet geto-dac, de către Aeticus Dunăreanu, ilustru cărturar și explorator român din sec. al IV-lea.

Argumente de ordin cultural și lingvistic. E semnificativ faptul că la poporul român, dar și la popoarele care ne înconjoară (bulgari slavi, unguri), se întâlnesc ireproșabile judecăți de valoare cu privire la cusături naționale (cămăși), prosoape, fețe de masă, batiste, apoi cu privire la furcile de tors, la stâlpi, la balcoane, apoi cu privire la cântece, la doine, la dansuri... etc. Însă, atenție, multe dintre aceste simboluri naționale ale bulgarilor, slavilor, ungarilor, nu le veți găsi pe Volga, Kama, în Marea Câmpie Rusă, de unde au migrat aceste popoare. Acest lucru vorbește despre faptul preluării multora dintre ele de la popoarele băștinașe (tracice, cum spune Herodot), peste care au venit ei în perioada marilor migrații.

Cele mai importante argumente ale perpetuării oricărui neam sunt elementele culturale și lingvistice. Ele reprezintă o adevărată arhivă a poporului,

aflată la adăpost sigur în afara oricărui pericol de dispariție. „*Limbajul este deci un fel de arhivă, unde descoperirile omenesci sunt la adăpost de cele mai supărătoare accidente; arhivă pe care flăcările n-ar putea s-o mistuie și care nu ar putea să piară decât o dată cu năruirea totală a națiunii*”, spunea în **1759 J.D. Michaelis**. Vergiliu a scris *Eneida*, lăsând peste veacuri informații despre originea nobilă a neamului său din troieni, frații înaintașilor noștri conduși de

Enea (urmaș al lui moș Ene din tradiția noastră). Miturile despre întemeierea unor orașe din Peninsula Italică au la bază câte un erou troian. Din timpuri străvechi s-au transmis până

Harta Daciei de Ptolemeu

astăzi obiceiuri, doine, balade. De nivelul Eneidei și Iliadei este balada „Miorița”. În ea este codificată foarte multă informație despre trecutul nostru, de descifrarea căreia sunt preocupați specialiștii în domeniu. Una dintre acestea este informația privind petrecerea ritualului de sacrificare și trecerea în nemurire. În baladă se spune că sacrificarea se făcea la asfințit de soare, iar ciobănașul nu întreprindea nimic, deoarece calea aleasă era calea spre nemurire. Întrebați de Alexandru cel Mare dacă se tem de el, i-au răspuns cu mândrie: „Geții nu se tem decât de cer, să nu cadă pe ei”. Nu este de mirare că mulți străini nu ne înțeleg folclorul, creația populară, doinele.

Este dureros să constați îndărătnicia cu care unii (gen Stati, Stepaniuc, V. Borșevici ș.a.) încearcă să ne convingă de

influența slavă din limba română. „Sincer, apreciez talentul și inteligența rusească, dar acest lucru nu mă determină să îmi pierd logica și să șterg cu buretele Antichitatea, numai de dragul apariției slavilor în acest spațiu, după secolul VI”, vorbește cu demnitate cercetătoarea ieșeană **Camelia Tripon**.

Un argument cultural forte al continuității poporului român (din mulțimea de argumente existente) în această perioadă incertă este așa-numitul Codex Rohoncz, care reprezintă o carte veche de cca 1000 de ani, care a fost păstrată în localitatea Rohoncz până în anul 1907. Graful Batthyany Gusytav a dăruit-o Academiei de Științe a Ungariei în 1938. Această carte veche, păstrată la Budapesta, răstoarnă multe din teoriile istorice despre cultura strămoșilor noștri. Manuscrisul cuprinde primele documente scrise în această perioadă istorică. A fost scris cu caractere dacice, de la dreapta la stânga, și se citește de jos în sus. Vorbește despre vlahi și regatul lor. Manuscrisul se află în Arhivele Academiei de Științe a Ungariei. Arheologul Viorica Enachiuc (Iași) a tradus, în premieră, filele

Cartea Codul Rohonzi.

misteriosului manuscris, descoperind că textele Codexului au fost redactate în secolele XI și XII, într-o limbă latină vulgară (daco-romana), dar într-un alfabet dacic cu 150 de caractere, în care dominante sunt străvechile semne utilizate de indo-europeni în epoca bronzului. Codexul are 448 de pagini, fiecare cu circa 9-14 șiruri. Consemnează înființarea statului centralizat blak (vlah), sub conducerea domnitorului Vlad, între anii 1064 și 1101. Sunt informații despre organizarea

administrativă și militară a țării ce se numea Dacia. Avea hotarele de la Tisa la Nistru și mare, de la Dunăre spre nord până la izvoarele Nistrului (ce au de spus „*marii istorici moldoveni*” Stati, Stepaniuc și marele specialist în ale etnogenezei poporului moldovenesc V. Borșevici, pentru care punctul de plecare este 1359?). Mitropolia blakilor avea sediul la Ticina - cetatea din insula Pacuiul lui Soare. Dacă s-ar face o paralelă a alfabetului în care a fost scris acest Codex cu misterioasele tăblițe de la Sinaia, atunci devine credibilă ipoteza că așa-numitul alfabet chirilic este de fapt alfabetul dacic, iar alfabetul inventat de Chiril și Metodiu este de fapt alfabetul glagolic. Este de datoria cercetătorilor în domeniu să facă un studiu mai complex al acestui Codex și să refacă adevărul istoric în acest hățiș artificial creat.

Argumente de ordin religios. Tocmai în această perioadă, despre care vorbește acest D. Darrell că a fost foarte sterilă (pentru cine, poate pentru protejații săi, care, în această perioadă, mai rătăceau în hoarde nomade prin necuprinsele spații de pe Kama și Volga?), în această zonă a Europei au loc evenimente, care mai apoi au modelat lumea creștină. „*Poporul român, grație Ocrotitorului și Patronului său sf. Andrei, a fost cel dintâi popor creștin*”, menționează poetul Nichifor Crainic. „*Mântuitorul îl trimite pe Andrei, fratele lui Sf. Petru, în Dacia pentru a pune temelia celui dintâi popor creștin din lume, născut din daci – cei mai dreapți și mai viteji din lume – și din romanii ajunși la cea mai înaltă civilizație de pe Terra*”, scrie cu mândrie cunoscutul scriitor basarabean și bun cunoscător al istoriei religiei creștine Ion Vicol. „*După ce ar fi învins împăratul Constantin pre schitele carii lăcuiau dincolo de Dunăre (pentru năvălirile neamurilor de viță nemțească, numiți de latini cu numele de gothi, iar de greci schite) pe timpul Marelui Constantin se chema Ghotia în a. 319 cu mare biruință...credița cea creștinească întru atîta s-a lăjit cît al șeselea an după pretinsa biruință se află dintrînsa la Nichea și*

a se fi iscălit orînduialelor soborului acolo ținut, Theofil al mitropoliei Ghotiei (Daciei libere – n.n.) episcop” [44, p.36]. În această perioadă „sterilă” se formează Imperiul Roman de Răsărit, iar Marele Constantin este primul împărat, care la 325 a oprit prigoana creștinilor. Ei bine, alte evenimente, minore din punctul de vedere al lui Darrell, ar putea fi scăpate cu

Harta invaziei slavilor în Balcani.

vederea, însă aceste câteva evenimente majore, care au marcat viitorul lumii creștine, cine le-au creat dacă nu romanii de est, dacii și alte popoare din această zonă (nu dragii inimii lui maghiarii, care au apărut în zona Dunării doar spre sfârșitul secolului IX, nu slavii și bulgarii păgâni, care s-au creștinat doar spre sfârșitul sec. IX). De ce anume la daci a prins atât de ușor rădăcini învățătura creștină? Fiindcă la vechii daci erau înrădăcinate conceptele zamolxiene (de marii preoți Deceneu, Comosicus ș.a.), care s-au completat mai târziu cu cele creștine și apoi cu cele isihaste (doctrină care cere desprinderea de tentațiile lumești amăgitoare și cultivarea, în schimb, a valorilor spirituale și divine). Când creștinismul a început să se

răspândească în Dacia, conceptele zamolxiene (nemurirea, personalitatea dublă (om și zeu), unicitatea divinității și epifania (reîntoarcerea pe pământ) - foarte aproape de cultul lui Hristos) dăinuiau încă în credința locuitorilor, astfel încât trecerea la creștinism, care cultiva, în esență, concepte asemănătoare, s-a făcut fără zguduiri sociale.

Adevărul este că în toată această perioadă de urgie de peste 800 de ani țăranul daco-român a stat neclintit, retrăgându-se deseori sub poalele munților din calea valurilor de vrăjmași, care s-au perindat într-atâtea rânduri. Pe el l-au legat nevoile de vatra și ograda sa, în care se încheia toată lumea lui, l-au legat atâtea rânduri de strămoși aici. *„Și astfel țăranul daco-roman – matca statornică a neamului nostru - păstrător credincios al limbii ș-al datinilor părintești, rămâne aci, în țara lui bătuită, țară fără stăpân și fără apărare, pentru lungă și neașezată vreme”*, spune cunoscutul scriitor și patriot al Neamului **Alexandru Vlahuță** [50]. De pe țărmurile Mării Negre și din valea Nistrului mereu năvăleau peste ei hoarde flămânde de barbari, le spulberau gospodăriile și-i împingeau la adăposturile munților. Când valul de nomazi trecea, ei se întorceau la vetrele lor pustiite, ridicându-și iar bordeiele făcute una cu pământul. N-apucau însă bieții oameni să-și întremeze gospodăriile că veneau alți pustiitori, alt puhoi de barbari din podișurile Asiei. *„Nu-i o armată, nu-i un popor, e o lume nesfârșită de călăreți, de care și de gloate pe jos, ce-ntunecă zarea și zguduie pământul – un fluviu de oameni ce curge mereu și crește mereu, – și nu mai isprăvește – e lumea cea sălbatică și îngrozitoare a hunilor. Ei înaintează, ca o năprasnică viitură de apă, vărsându-se încoace peste întinsele șesuri dintre Ural și Volga”* [50]. În Dacia se sparg primele valuri pustiitoare și, când sunt împinse îndărăt de armele romane, tot asupra ei se revarsă. Prin vadul deschis de huni se lasă mai târziu avarii. Pe Volga întâlnesc pe bulgari (volgari) și-i supun. În valea Niprului dau de slavi, îi mătură și pe aceștia

din sălașele lor, și-i duc peste amestecul de neamuri ce se frământă înăuntrul Împărăției Romane. Avarii, întăriți de gloatele slave și bulgare, pradă ce mai găsesc de prădat în văile Dunării și pun stăpânire pe câmpiile Panoniei, de unde, timp de două veacuri, îngrozesc țările din răsăritul Europei. La anul 679 bulgarii se așează de partea cealaltă a Dunării, între Balcani și Marea Neagră, peste slavi, și se contopesc cu ei.

De abia încep țările să-și mai vindece rănile că o nouă năvală de hoarde se aruncă asupra lor - maghiarii de pe lângă Ural, hoardele sălbatice ale lui Arpad – groaza întregului Apus timp de o jumătate de veac. Bătuți în cele din urmă de viteazul Oto, împăratul germanilor, la anul 955, încep să se strângă de pe drumuri și se așează în Panonia, unde, mai norocoși decât strămoșii lor huni și avari, urzesc domnie trainică trecând la legea creștină sub cărmuitorul lor Ștefan cel Sfânt, căruia Papa îi trimite în anul 1000 coroana de rege, binecuvântând astfel întemeierea noului stat. „*Valahii, cum numesc povestitorii vremurilor pe toți cei care se trag din vechea viță romană altoită pe tulpina ilirico-tracă, românii, cum își zic ei de când s-au trezit pe lume, se văd iarăși impresurați de neamuri străine. De astă dată însă nu mai e o năvală trecătoare în urma căreia bântuiții să se întoarcă iar la ceea ce-au fost – ci un popor vrăjmaș s-așază temeinic lângă ei și caută să se întindă mereu, amenințând să-i copleșească și să-i înăbușe în adăposturile lor*” [50].

ÎMPĂRAȚI DE ORIGINE VALAHĂ LA CÂRMA ȚARATULUI ROMÂNNO-BULGAR

„Începând de la Samoil (a. 963), toți craii
Bulgariei au fost români pînă atunci,
pînă ce au cuprins turcii de acum Bulgaria”
(Gh. Șincai. *Cronica Românilor* [44])

Pentru a înțelege mai bine evenimentele, care s-au petrecut în spațiul dacic în perioada de după secolul VI – când a dispărut Imperiu Roman de Răsărit pînă la apariția voievodatelor Muntenia și Moldova în Evul Mediu, este necesar ca ele să fie analizate împreună cu cele ale slavilor, bulgarilor și, mai târziu, ale maghiarilor, oploșiți în acest spațiu. În cazul coabitării (forțate de altfel) a românilor cu bulgarii, mai târziu cu maghiarii, ar putea fi făcută o paralelă indirectă cu situația altor popoare, menționând că astfel de practici au mai avut loc în acea perioadă. Chiar dacă bulgarii au venit nepoștiți peste capul românilor, ulterior s-a văzut că împreună pot rezista mai ușor multiplelor năvăliri a tot soiul de triburi nomade din Asia, dar și împotriva hegemoniei grecești. Aici însă se va observa un nou furt al istoriei noastre – de astă dată comis, în mare parte de bulgari și unguri. Este evident faptul că triburile nomade venite din est – slavii, bulgarii, hunii (maghiarii), care nu puteau fi numeric mai numeroase decât băștinașii (în mare parte daci) au fost nevoiți să coabiteze pentru a rezista mai bine noilor valuri de nomazi din est. Astfel slavii au pătruns în bazinul Dunării de jos începând cu sec. VII-VIII, amestecându-se cu populațiile trace romanizate din Balcani, menționate de Theofilact din Simocatta, în *Istoriile* sale din 587, și de Teofan Mărturisitorul în *Cronografia* sa din jurul anului 800. Ulterior, proto-Bulgarii, de origine irano-turcică, au creat în acest bazin un întins Hanat, ulterior Țarat (prin creștinare în 864) și au adoptat limba slavă. În cadrul

acestui stat care se întindea pe ambele maluri ale Dunării, slavii și „vlahii” (care apar cu acest etnonim în izvoare, cel mai frecvent în cele bizantine, începând cu cronică lui Ioan Skylitzes în 976) au evoluat împreună, fapt demonstrat de lingvistică, de toponimie și de istoria bisericii. Constantin al VII^{-lea} Porfirogenetul (912-959) înfățișează în lucrarea „*De administrando imperio*” deosebit de bine întrepătrunderea lumii paleo-slave cu cea proto-românească [56]. Prezența protoromânilor este atestată și în 1094, când, cu ocazia unei campanii cumane împotriva Constantinopolului, „*vlahul*” Putilă l-a înștiințat pe împărat despre incursiunea inamică. Potrivit împărătesei cronicare bizantine, Anei Comnena, românii i-au călăuzit pe cumani prin trecătorile munților Balcani.

O majorare a obligațiilor fiscale impusă de Isaac II Anghelos (Împăratul bizantin), care își pregătea nunta cu fiica regelui Ungariei, a declanșat în 1185 o răscoală a românilor sud-dunăreni, în alianță cu bulgarii. Rolul precumpănitor al românilor în răscoală este relevat de izvoarele bizantine care relatează detaliat evenimentele. Conducătorii răscoalei au fost frații Petru și Asan. După ce împăratul le-a respins cererile făcute în numele comunităților românești, cei doi au organizat răscoala, iar Petru s-a încoronat. Potrivit istoricului rus A.A. Vasiliev: „În baza mărturiilor viabile, mișcarea de eliberare din jumătatea secolului 12 în Balcani a pornit și a fost purtată în mod viguros de către valahi, strămoșii românilor de azi. S-au alăturat și bulgarii și într-o anumită măsură cumanii de dincolo de Dunăre. Cea mai bună sursă contemporană grecească Nicetas Choniates a specificat în mod clar că insurecția a fost pornită de valahi (*blachi*). Liderii insurecției Petru și Asen (*Asan*) aparțineau acestei rase. A doua campanie a imperiului bizantin în această perioadă a fost dusă împotriva valahilor. De fiecare dată când Nicetas i-a menționat pe bulgari a făcut-o concomitent cu menționarea valahilor/

românilor” [57]. Și românii din stânga Dunării au participat la această revoltă împotriva imperiului bizantin. Trecerea fluviului de către „vlahi” (români) și „sciți” (cumani) de la nord la sud este menționată în mod explicit de către Niketas Choniates [58].

Întemeietorii statului, Asan și Petru, au fost asasinați de boierii lor, în 1196 și 1197. Fratele lor Ioniță Caloian s-a urcat pe tron și a consolidat țaratul vlaho-bulgar. A extins granițele de la Carpații meridionali până la râul Marița și la Rodopi, de la Marea Neagră până dincolo de Vardar, la limita Albaniei. A obținut de la papă recunoașterea sa ca „*rege al bulgarilor și al românilor*” (*Rex Bulgarorum et Valachorum*: titlul de împărat nu i-a fost recunoscut). În timpul lui Ioniță Caloian (1197-1207) s-a petrecut un eveniment important pentru istoria europeană: cea de-a patra cruciadă, care a sfârșit în 1204 prin cucerirea Constantinopolului de către cruciați și înființarea Imperiului Latin de Constantinopol. Între noua structură politică și țaratul vlaho-bulgar au fost o serie de conflicte militare. Beneficiind de concursul cumanilor, vlaho-bulgarii au obținut victorii importante, între care cea din 1205 la Adrianopol, unde a fost luat prizonier însuși împăratul latin Balduin I. Ioniță aspira chiar la cucerirea Constantinopolului, dar planul său nu a reușit din cauza manevrelor politice ale adversarilor săi. Ioniță a fost ucis în 1207 de un cuman în timpul asedierii Salonicului. Ioniță Caloian ocupă astfel un loc important atât în panteonul istoriei românilor, cât și în cel a istoriei bulgarilor datorită succeselor sale militare și politice. Afirmării originii romane a poporului român în corespondența purtată cu Papa Inocențiu al III^{-lea} pentru recunoașterea sa ca împărat, arată lămurit prezența și influența „*vlahilor*” în statul condus de Ioniță, care poate fi așadar denumit „*Țaratul Vlaho-Bulgar*” în limba română, chiar dacă istoriografia internațională modernă, luându-se după tradiția academică

Ioan Asan II. Sus în stânga, numele său nu este nici Ivan nici Ioniță ci "Iôan"

Andrei al II^{-lea}). Atunci a fost adoptată stema cu 12 benzi (6 roșii, 6 aur) și cu două labe de lup încrucișate, însemnând: *alianță între doi mari suverani*. Relații bilaterale bune a avut și cu împăratul latin din Constantinopol, precum și cu papalitatea. În 1229-1230, Ioan Asan al II^{-lea} încearcă să-și întărească poziția față de Cruciații din Constantinopol căsătorindu-și fiica, Elena, cu împăratul latin (de fapt francez) Balduin al II^{-lea}. Însă împăratul Balduin refuză oferta lui Ioan Asan al II^{-lea}. În consecință, acesta își schimbă radical opțiunile politice, înclinând spre o alianță cu bizantinii. În 1232, Ioan Asan II^{-lea}

bulgară predominantă, îl denumește „*Al doilea Imperiu Bulgar*”.

În 1218 a revenit în țară și a fost înscăunat țar sub numele de Ioan Asan al II^{-lea}. În timpul lui Ioan Asan II (1218-1241), țaratul româno-bulgar a cunoscut maxima întindere teritorială, reușind în 1230 să își întindă stăpânirea de la Marea Neagră la Marea Adriatică, și din viitoarea Moldova la Adrianopol și Ohrida. În primul deceniu de domnie, Ioan Asan II a întreținut relații bune cu regatul Ungaria, cu care s-a aliat (a fost căsătorit cu Anamaria, fiica regelui Ungariei

rupe relațiile cu papalitatea, trece înapoi la ortodoxie, iar în 1235, la conciliul de la Lampsakos, restabilește patriarhatul de la Tîrnova. Ioachim I (în bulgară св. Йоаким I, „Sf. Ioakim I”) este numit patriarh. În același an, Țaratul româno-bulgar se aliază cu Imperiul bizantin de la Niceea, condus de Ioan al III-lea Ducas Vatatzes, împotriva Imperiului Latin, al cruciaților, de la

Țaratul vlaho-bulgar sub domnia lui Ioan Asan II.

Constantinopol. După moartea soției sale unguroaice, Anamaria, Ioan Asan al II-lea se căsătorește cu Irina Comnena, fiica prizonierului orbit, Teodor I Anghelos Duca Comnenul, atunci eliberat și onorat. Harta Țaratului anexată arată că la crearea lui au participat românii de pe ambele maluri ale Dunării. Sub acest aspect Gh. Șincai demonstrează prin documente unitatea românilor de la sudul și nordul Dunării în timpul luptelor, care au dus la crearea țaratului româno-bulgar al Asăneștilor, bazându-se pe diplomele papale, din care reiese clar originea românească a lui Ioniță Caloianul. „Noi, românii care suntem de stânga Dunărei, măcar că grecii ne-au poreclit schyete și comani, tot de-un neam suntem cu românii cei de-a dreapta Dunărei”, scrie Gh. Șincai [44]. Originea românească

a lui Ioniță Caloianul și a românilor supuși este confirmată și de papa de la Roma de atunci. „...*Inochentie al treilea, papa de la Roma, l-a trimis pe Dominic la Ioan sau Ioanichie (în a. 1199 – n.n.), împăratul românilor și al bulgarilor, cu epistolă, în carea epistolă arată că Ioanichie cu toți românii, e născut din sângele romanilor celor adevărați și vechi*” [44, p. 179]. La 1199 Ioan (Caloioan) trimite o epistolă de răspuns papei de la Roma cu rugămintea de a fi primiți în biserica Romei, adică biserica catolică. „...*Cinstitului și preaosfințitului părintelui, arhiereului celui prea mare. Eu, Caloioan, împăratul bulgarilor și al vlahilor, te înștiințăm pre sfințenia ta cum că am primit preaosfințitele cărți...Pentru aceea mulțumim atotputernicului Dumnezeu că ne-a adus aminte sângele și patria din care sîntem prășiți...Iară împărăția noastră aceasta pofteste de la scaunul apostolicesc, ca să fim întăriți la Biserica Romei, ca și fiii în mama sa...*”[44, p. 182]. Fiind recunoscut și de autoritatea papală, statul românilor și al bulgarilor devine tot mai puternic. „...*Frederic Barbarossa, împăratul Apusului, încă în anul acesta (1189 – n.n.) a trecut prin Ungaria către Palestina; ci sosind în Bălgradul Serbiei, în 29 iunie, de acolo de-abia a trecut în două luni prin Bulgaria, așa l-au scărmanat românii*” [44, p. 167]. Pentru faptul că nu a vrut să-i ajute să ia Constantinopolul. „*Precum mi se vede, de anul acesta ce țin (a.1200), care le scrie iarăși Nichita, zicînd: „Pe vremea aceasta, Ioan (împăratul românilor și al bulgarilor), ieșind din Misia cu prea mare și prea într-armată oaste, a cuprins cetatea Constantia din ținutul muntelui Rodope, și stricîndu-i zidurile, vineri, înaintea Paștilor, foarte tare a încungiurat Varna, au făcut o mahină în patru cornuri cu care au trecut peste ziduri în loc de scară, în trei zile au luat Varna...*” ([44, p. 179].

Șovăielile lui Ioan Asan între tabăra latină și cea greacă atrag implicarea ungarilor, care, cu consimțământul papei, au atacat Țaratul vlaho-bulgar în jurul anului 1230 și în 1238.

După campania din 1230, Ioan Asan al II^{-lea} pierde teritoriile nord-dunărene, iar regele Ungariei înființează banatul Severinului în Oltenia. După invazia mongolă din 1241, tătarii pun stăpânire pe Muntenia și pe nordul Dobrogei. Ioan Asan II^{-lea} a murit în 1241. După 1241, Țaratul a pierdut o mare parte din teritoriile dobândite de Ioan Asan al II^{-lea}, precum și rolul preponderent în politica balcanică. Fiul său minor a fost ucis de o conjurație a boierilor, iar apoi și fratele său, Mihai Asan. Penultimul țar din dinastia Asăneștilor, Căliman II^{-lea}, a domnit doar doi ani, în 1256-1258, fiind alungat de pe tron în 1258, apoi au domnit țari bulgari care se revendicau din vechea

Harta statelor Europei la momentul invaziei tătaro-mongolilor.

dinastie a Întâiului țarat bulgar, primul dintre aceștia fiind Konstantin Tiș. Ulterior, ultimul suveran din dinastia Asăneștilor, Ioan Asan III^{-lea}, n-a domnit decât un an (1279-1280), fiind înlocuit de bulgarul de origine cumană Gheorghe I Terter (Gheorghe Tertereș) (1280-1292). Astfel, ponderea crescândă a bulgarilor față de vlahi în sudul Dunării s-a manifestat pe planul politic, în timp ce, în nordul Dunării, ponderea crescândă a românilor față de slavi s-a manifestat cu câteva decenii mai târziu prin întemeierea voievodatelor Țara Românească și Moldova.

Astfel putem conchide că Țaratul (regatul) vlaho-bulgar a fost în egală măsură valah (aromânesc la sud de Dunăre și românesc la nord) și bulgar. Asta nu înseamnă că valahii (aromânii și românii) i-au cucerit pe bulgari sau că bulgarii au cucerit principatele dunărene, ci înseamnă că în cadrul acestui stat au conlocuit două populații, una românofonă, cealaltă slavofonă, pe ansamblul teritoriului său. Ulterior, despărțirea proto-românilor de către populațiile slave așezate printre ei, a creat cele patru grupuri lingvistice: daco-român, aromân, megleno-român și istro-român. Așadar, etnogeneza bulgarilor și românilor are rădăcini în parte comune, încă vizibile în limbile actuale și în toponimie, chiar dacă istoricii actuali naționaliști, atât bulgari cât și români, încearcă să demonstreze ca cele două popoare au evoluat separat și fără contacte încă din Antichitate...În istoria modernă și contemporană, Țaratul vlaho-bulgar este puțin studiat și cunoscut, pe de o parte fiindcă istoriografia română se preocupă în principal de originile românilor din nordul Dunării, pe de altă parte fiindcă istoriografia bulgară se preocupă în principal de a demonstra originile iranice și slave ale poporului bulgar actual, minimizând sau punând la îndoială componentele tracice, romanice, grecești și turcice (adică în relație directă cu istoria a trei dintre popoarele vecine) [59].

POSTFAȚĂ

„Va veni o vreme când se va acorda atenție acestui popor, prea puțin luat în seamă. Cântece și armonii se vor auzi venind de la această țară despre care nu se prea vorbește. După mii de ani de viață, acest neam se va ridica și lumea se va uimi ca de o minune, aflând, în sfârșit, câte lucruri a știut neamul acesta despre conștiința universală. Bucuriile acestui popor au rămas ascunse: nefericirile lui n-au fost cunoscute. Nimeni nu i-a scris mitologia. Puțini i-au cunoscut istoria. Și totuși, oamenii aceștia au avut mai mult decât oricare alții geniul mitului”.

(Krishnapyar)

Mistuit de dorința acută de a cunoaște cât mai bine trecutul istoric al stră-strămoșilor noștri, profund indignat de lipsa elementarei măsuri în ale falsificării la unii falși istorici vecini, adevărul uneori fiind chiar la suprafață sub un strat subțire de colb, m-am hotărât să scriu această broșurică, care încearcă să vină cu unele răspunsuri, în special, în problemele cele mai dur falsificate.

Îmi dau bine seama că calc pe un teren minat, că pentru unii cititori anumite informații incluse în carte ar putea să fie cunoscute, că pentru alții ar fi doar niște povești, însă dacă măcar o mică parte a ei va fi necunoscută și interesantă pentru cititorul larg voi considera misiunea broșurii împlinită.

Nefiind specialist în domeniu sunt conștient de faptul că unele informații incluse în carte nu sunt suficient de argumentate din punct de vedere istoric. Cartea are mai mult un rol de a provoca pe specialiștii din domenii să caute mai cu insistență argumentele necesare pentru a confirma sau infirma unele aspecte problematice ale istoriei noastre furate.

Acest lucru este cu atât mai important pentru românii basarabeni, unde procesul de spălare a creierilor a fost mult mai diabolic decât în Țară. Din păcate multe cozi de topor

autohtone au contribuit pe parcursul, în special, a ultimelor două secole, la furtul istoriei noastre, înregimentându-se în cohortele imperiale la început țariste mai apoi sovietice de falsificatori. Prin scriiturile lor ei argumentau necesitatea cuceririlor, la început cu crucea creștină, folosită drept stâlp de hotar, mai apoi cu steaua roșie satanică și secera și ciocanul.

„*Spațiul Carpato-Balcano-Pontic – leagănul civilizației europene – locul de naștere a vechii limbi latine „latina pris-ca”, – locul de naștere a primului sistem de scriere*” – iată ideile de bază, care trebuie studiate de către istorici.

Străinii ne spun că noi, românii, nu suntem întâmplător urcați în trenul istoriei, nu am fost niște simpli observatori la marile evenimente istorice, care au marcat civilizația umană, cel puțin pe cea europeană, ci dimpotrivă, participanți activi la acest proces. „*Civilizația s-a născut acum 13-15 mii de ani acolo unde astăzi se găsește poporul român...*” (**William Schiler**); „*Nu ne este permis să ne îndoim că națiunile pelasge formară poporul latin*”(F. **Colson**); „*Spațiul, din care au pornit indo-europenii, este situat între Valea Dunării, Marea Egee și Marea Neagră*” (**Bosch Gimpera**); „*...localizarea centrului principal de formare și extensiune a indo-europenilor trebuie să fie plasată la nordul și sudul Dunării*” (**Gordon W. Childe**); „*...formarea popoarelor indo-europene se află în zona de naștere a culturii danubiene*” (**Diakonoff**); „*Romania este vatra a ceea ce am numit Vechea Europa*” (**Marija Gimbutas**); „*Înainte gloriei, care le-a revenit Greciei și Romei, chiar și înaintea primelor orașe din Mesopotamia sau templelor de pe malul Nilului, pe Valea Dunării inferioare și la poalele dealurilor balcanice locuia un popor avansat pentru vremea sa în domeniile artei, tehnologiei și comerțului la distanță.* („**The New York Times**”); „*Geții au avut propriul lor alfabet cu mult înainte de a se fi născut cel latin (roman)*” (**Bonaventura Vulcanius**); „*...dăcii, strămoșii Românilor, și-au formulat probabil o scriere cu sute de ani înaintea Sumerienilor*”(D. **Balașa**); „*Patria Hiperboreilor era, după*

cum ne spun cei mai însemnați autori, în părțile de nord ale Dunării de jos și ale Mării Negre... Ei au fost cei dintâi cari au adunat în societate familiile și triburile răspândite prin caverne, prin munți și păduri, au întemeiat sate și orașe, au format cele dintâi state, au dat supușilor săi legi și au introdus în modul lor de viață moravuri mai blânde” (Nicolae Densușianu). Iată doar câteva crâmpeie din mulțimea de surse, în special, străine care spun deschis acest lucru. De ce atunci suntem atât de resemnați în fața unor vecini, care se consideră astăzi mai mari, dar cărora le ajung degetele de la mâini pentru a calcula vechimea în secole a neamurilor lor?

Canadianul de origine maghiară Delamaid Darrel răspândește falsul că la venirea hunilor aceste pământuri erau libere, iar istoricii noștri iau apă în gură. Atunci când după unele surse, de altfel străine, se vorbește tocmai contrariul. În cea mai veche cronică turcească, intitulată „*Ogusnam*”, adusă în actualitate de istoricul român de naționalitate turcă Ali Ekrem, tipărită în germană, franceză și rusă, se menționează existența, în anul 839, a unei Țări a Românilor la nord de Dunăre, până spre Nipru (până la venirea ungarilor!!!). Se mai menționează că „*Țara Românilor*” s-a confruntat cu cumanii, deci țara avea o armată și o administrație bine pusă la punct. Despre această cronică istoricii și specialiștii noștri nu au aflat că există! În Atlasul german din 1826, pe o hartă care ilustrează popoarele Europei din răsărit în anul 900, se specifică „*Wahalen oder Rumumy*”, pe teritoriul ce se întindea din Panonia până la Nipru (pe atunci ungurii doar încercau să-și adune în Panonia rămășițele de hoți împrăștiate prin tot vestul Europei). Totodată se menționează și existența a cinci voievodate românești, adică a unor țărișoare locale. O scrisoare descoperită a unui conducător hazar se referă la secolul al VII-lea e.n., din care rezultă existența în Transilvania a „*țării Ardil*”, adică a țării Ardealului. În anul 1554, la Roma apare „*Historia de Omnibus Gothorum*” a lui Joannes Magnus, care vorbește despre geto-daci ca despre poporul formator al

Europei. Anul 1687 constituie un moment deosebit pentru istoria spațiului carpato-dunărean, când apare, la Upsala, lucrarea președintelui Academiei de Științe a Suediei, Carolus Lundius, „*Zamolxis Primus Getarum Legislator*”, o lucrare deosebit de documentată despre geto-daci. Despre continuitatea dacilor în secolul XI ne vorbește cunoscutul deja Codex Rohonczi, unde se poate vedea cum scriau dacii, de la dreapta la stânga și de jos în sus. Faptul că slujba în bisericile ortodoxe, la vremea aceea, era ținută în limba dacică, „*Latina prisca*”, nu ne poate mira. Găsim aici primele note muzicale din istoria Europei, „*Imnul tinerilor blaki*”, de credință față de Țară și domnitorul Vlad. Pentru anul 1189 în cronica descoperită a împăratului german Friederic al II^{-lea} Barbarossa se stipulează existența unei țări românești numită „*Walahia*” între Dunăre și Munții Carpați, condusă de un principe. Sunt descrise cu lux de amănunte granițele, iar principele țării, într-un dialog cu împăratul, și-a afirmat suveranitatea.

Populațiile slave dar și neslave venite valuri peste noi ar trebui să fie recunoscătoare strămoșilor noștri pentru faptul că astăzi au un port național, o culinărie populară, o muzică populară, puternic influențate de cele ale românilor.

Rușii ne spun la tot pasul că ei ne-au civilizat și ne-au scos în lume însă tocmai ei ar trebui să ne fie recunoscători pentru mințile luminate care au lucrat pentru ei. Ar fi fost cu mult mai primitivi decât acum, dacă mulți iluminați români n-ar fi adus învățături și n-ar fi construit lăcașuri academice pentru ei de-a lungul secolelor. Însă noi știm că „*Recunoștința este floare rară, nu crește pe toate gardurile!*”.

Doar cu câteva secole în urmă, românii erau acei care puneau umărul la formarea universităților rusești. Marele învățat de neam domnesc Petru Movilă (21.XII.1596-1.I.1647, fiul lui Simion Movilă, care a fost domnitorul Munteniei (1601-1602) și al Moldovei (1606-1607)) creează primul așezământ de învățământ superior la est de Nistru în 1632, la Kiev. Ideea învățământului superior teologic Petru Movilă și-o

însușise de la școlile occidentale în care învățase: Lvov, Paris (Sorbona).

La Kiev exista o școală a Frăției ortodoxe înființată în 1615 și anume în baza acestei școli mitropolitul Petru Movilă, hirotonit în 1628 întemeiază Colegiul Kievo-Movilean, primul colegiu teologic. La 1701 acest colegiu își schimbă statutul, transformându-se în Academia Teologică din Kiev, iar după modelul acestei academii s-a format Academia Teologică din Moscova (1685), Academia Teologică din Petersburg (1721) și Academia Teologică din Kazani (1723). În 1833, pe fundamentul Academiei Teologice s-a format Universitatea din Kiev. Și tot la Kiev, Grigore Gălăgan, istoric și etnograf, descendent din neam românesc, a fondat liceul care până la 1917 i-a purtat numele, instituția fiind o școală elitară.

Prima universitate din Rusia s-a deschis în 1724, la Petersburg, pe lângă Academia Imperială de Științe. La deschiderea Academiei și a Universității a contribuit domnitorul Dimitrie Cantemir (26.X.1673-21.VIII.1723), membru al Academiei din Berlin și unul dintre colaboratorii apropiați ai lui Petru I, care a venit în Rusia cu întreaga sa curte domnească. El s-a stins din viață înainte de inaugurarea instituției. Să nu uităm că marele nostru înaintaș era omul de sfatul căruia ținea cont împăratul Rusiei: contribuția lui Cantemir la această întreprindere nu poate fi pusă la îndoială.

Universitatea din Moscova l-a avut ca director pe Mihail Heraskov (25.X.1733-27.IX.1807), nepotul căpitanului moldovean Udrea Andrei Herescu, refugiat în Rusia împreună cu domnitorul Dimitrie Cantemir după eșecul suferit în bătălia de la Stănilești (1711) [60]. Mihail Heraskov, scriitor cu o operă recunoscută în epocă, a rămas pentru eternitate reformatorul universității moscovite. Căci, numit director la 1763, apoi confirmat la 1778 curator al acestei instituții, a reușit s-o modernizeze, transformând-o într-o veritabilă cetate a culturii. Și tot el a fondat la 1799 Pensionul Nobilimii din Moscova. În 1783 a fost ales membru al Academiei Ruse.

Fosta Universitate Imperială din Harkov astăzi se numește Universitatea Națională din Harkov “*V.N.Karazin*”. Fondatorul ei, Vasilie Nazarie Carazin, a fost de origine român [60]. Bunicul lui s-a refugiat în Rusia împreună cu Dimitrie Cantemir și numele lui era Caragea. Ajuns în țară străină, a decis să-și rusifice numele, prefăcându-l în Carazin. Feciorul Nazarie a fost colonel în armata rusă și a luptat împotriva turcilor, participând la campaniile din Moldova și Țara Românească. Fiul acestuia, Vasile Carazin (30.I.1773-4.XI.1842), s-a născut la Crucic, moșia părintească din preajma Harkovului. A făcut studii la Petersburg, iar în 1801, când pe tron s-a urcat Alexandr I, a avut curajul să scrie și să trimită împăratului un plan de domnie. Era un act de mare curaj, fiindcă putea să se prăpădească pentru totdeauna ca un temerar care îndrăznește să dea sfaturi mai-marilor vremii. Dar s-a întâmplat ceva neprevăzut. Planul lui a plăcut împăratului. Gheorghe Bezviconi scrie despre acest caz: „*Scrisoarea era anonimă, dar autorul a fost găsit și împăratul l-a primit foarte călduros. Influența lui Carazin asupra domniei lui Alexandr I a durat numai trei ani. Totuși, el a reușit să realizeze foarte mult. Grație inspirației sale, a luat ființă Ministerul Instrucțiunii Publice. Carazin a fost numit la acest minister în calitate de conducător al administrației școlare. El a scris regulamente pentru instruirea poporului, pentru universități și academii. La baza organizării tuturor universităților din Rusia se află regulamentul său din 1804. Carazin era un susținător al activității diferiților fruntași, pe regiuni, și un promotor al culturii în popor. Fire prea liberă și sinceră, el a trebuit să se retragă de la conducerea instituției publice, la 1804, în vârstă de 31 de ani. Și totuși, după o activitate atât de prodigioasă!*”[60].

Istoria întemeierii Universității Imperiale din Harkov este foarte instructivă. La 1786 s-a pus problema fondării a încă trei universități și au fost desemnate tot atâtea orașe: Pskov, Cernigov și Penza. Vasile Carazin propune să facă o donație de

400000 ruble, cu condiția ca universitatea să fie înființată la Harkov. Bani erau adunați de la nobilimea locală care a sprijinit o inițiativă ce s-a dovedit a fi inspirată. De fapt, nobilimea din regiunea Harkov era urmașă a boierilor români din Moldova, care s-au refugiat cu Dimitrie Cantemir și au fost împământeniți acolo. La 1804 s-a înființat Universitatea Imperială din Harkov. Așadar, fondatorul primei stații meteorologice din regiunea Harkov, Vasile Carazin, a fost și întemeietorul universității din localitate.

Astfel la începutul secolului XX, **din nouă universități care activau** (Petersburg, Moscova, Kiev, Kazani, Odesa, Harkov, Varșovia, Tartu, Tomsk), **patru erau ctitorite de compatrioții noștri români.**

Basarabeanul Leon Casso n-a fost doar un simplu ctitor de școală, ci și ministrul învățământului în Rusia țaristă. S-a născut pe 8 iunie 1865, la Ciutulești, județul Soroca. Studiile secundare le-a făcut la Liceul „*Condorceț*” din Paris. Tot acolo și-a început studiile universitare la Facultatea de filozofie și istorie, transferându-se în Germania, unde a studiat jurisprudența la universitățile din Heidelberg și Berlin, obținând, în mai 1889, titlul de *doctor utriusque juris*. Examenele pentru titlul de magistru le susține la Universitatea din Dorpat (Tartu), unde în 1892 este numit docent (dreptul bisericesc), iar în 1893 – profesor (dreptul baltic). Pregătindu-se pentru parcurgerea acestor trepte ale învățământului superior din Rusia, care îi deschideau perspectiva unei strălucite cariere profesionale, el – parcă urmând exemplul unui alt mare român, contemporan al său, Pavel Stefan Leonard, – își editează prima scriere științifică, *Die Haftung des Benefiziaberben nach romischem und heutigem Rechte*. (“Răspunderea moștenitorului beneficiar după dreptul roman și modern”, teza de doctorat), la Berlin, în 1889. La Dorpat a tipărit o altă lucrare importantă: *Obzor ostzeiskogo grajdanskogo prava* (1894) (Analiza dreptului civil vestic). Tot acolo a editat studiul „*Ordinea succesorală a moștenitorului în obligațiunile*

succedatului” (1895). În același an, este transferat la Universitatea din Harkov, la catedra de drept civil, iar de acolo – la Moscova, în funcția de inspector și, ulterior, de director al Colegiului „*Tareviciul Nicolai*”. Exponent al unei culturi de excepție – își scria operele în rusește și în germană, mai cunoștea limbile: română, franceză, italiană și engleză. Era un profesionist fără egal, un bun cunoscător al dreptului civil, magistrat funciar. În septembrie 1910 este numit ministru al învățământului public. I-a fost recomandat lui Stolâpin de familia Krupenski, cu care era înrudit, și care avea mare trecere la curtea imperială. Leon Casso s-a ferit de politică, preferând reformele administrative în limitele unui conservatism moderat.

N.I.Pavlov, în cartea „*M.S. Împăratul Nicolai II*” (Paris, 1927), îl pune pe Leon Casso, în rândul celor mai destoinici miniștri din timpul domniei lui Nicolai al II^{lea}. Basarabeanul Vladimir Purișkevici îi prezicea postul de prim-ministru, dar, spre stupefarea tuturor, la 26 noiembrie 1914 Leon Casso s-a stins din viață. Românului Leon Casso i-a fost dat să realizeze reforma învățământului rusesc în momentele cele mai dificile, după revoluția din 1905-1907, când nimeni nu-și imagina cum va fi viitorul imperiului ce prinsese a se fisura.

Desigur, nici pe de parte nu au fost pomeniți toți acei care și-au adus contribuția la fondarea altor instituții de învățământ din Rusia decât cele amintite mai sus, la activitatea în alte domenii (cum a fost N. Milescu Spătaru, ambasador al Rusiei în China). Am dorit doar să pun accentul pe niște fapte uitate intenționat care, astăzi, ar trebui să trezească conștiința elitei rusești, desigur, în cazul în care ea are o brumă din noblețea de care n-au dus lipsă fondatorii de școli superioare și medii din Rusia – românii noștri.

Atâtea detalii ignorate despre originea, continuitatea, și însăși existența poporului român dau de gândit. Cine schimbă și interpretează istoria României?

Bibliografie

1. V. Dulgheru. *Teoria indo-europeană – primul furt al istoriei noastre*. Literatura și Arta, nr. 32, 2012.
2. W. Schiler. *Unde s-a născut civilizația?*
3. R. Carroux. *Cartea cunoașterii interzise*, 1999, p.108.
4. G. Crăciun. *Noi, Geto-Dacii, Daci*. Iași. Ed. Noël”, Iași, 2007, 293p.
5. I. C. Drăgan. *Opere. cit., p.43*.
6. I. Maxim. *Op. cit., p.138-139*.
7. M. Gimbutas. *Civilizație și cultură*, Editura Meridiane, București, 1989
8. R. Carroux. *Cartea cunoașterii interzise*, 1999, p.108.
9. O. Necrasov ș.a. *Cercetări paleontologice privitoare la populațiile de pe teritoriul României*. În *Arheologia Moldovei*, XIII, Iași, 1990, p.182.
10. A. Vartic. *Simbolistica culturii cucuteniene*. Culegere de lucrări ale Simpozionului „Cucuteni 5000 REDIVIVUS: științe exacte și mai puțin exacte. Ed. UTM, p. 23-37.
11. V. Dulgheru. *Leagănul civilizațiilor europene sunt culturile Hamangia, Cucuteni, Sălcuța, Petrești*. Literatura și Arta, nr. 33-34-35, 2012.
12. „*The New York Times*” New York. 01.12.2009.
13. C. Manole. *Comori ale trecutului romanesc – CUCUTENI*. Formula AS. Anul 2009. Numarul 872.
14. V. Dulgheru. *Primul sistem de scriere prin simboluri – un alt furt al istoriei noastre*. Literatura și Arta, nr. 36, 2012.
15. Bonaventura Vulcanius Brugensis. *Despre literele și limba geților sau a goților*, Lion, 1957.
16. I.C.Drăgan. *Noi, tracii, și istoria noastră multimilenară*. Nagard, Milano, 1976.

17. D. Bălașă. *Noi, Tracii*. 1986.
18. V. Zamarowsky. *La început a fost Sumerul*. Ed. Albatros, 1981, 271p.
19. J. North. *A new interpretation of prehistoric man and the cosmos*, 1996, Harper Collins Publishers.
20. *Secretele Terrei - Istoria începe în Carpați* (Vol.I), Ed.: Obiectiv, 1998,195p.
21. V. Dulgheru. *Bazinul Dunării – leagănul poporului pelasgo-traco-geto-daco-valaho-român. Literatura și Arta, nr. 37, 2012.*
22. N. Densușianu. *Dacia preistorică*. București, Ed. Arhetip, 2002, 1152p.
23. Pindar. *Olymp*. VIII, 46.
24. Strabon. *Geografia, în Geto-dacii în izvoarele antice, culegere de texte de Preda Florentina*, Ed. Universității din București, București, 1978.
25. M. Eliade. *Dicționar al religiilor*, pag. 265
26. M. Gimbutas. *The Goddesses and Gods of Old Europe*. Los Angeles, 1974.
27. N. Săvescu. *Noi nu suntem urmașii Romei*. Ed. Intact, București, România. 2002.
28. V. Dulgheru. *Tracii – marii anonimi ai istoriei???* *Literatura și Arta, nr. 38, 2012.*
29. O. Kern. *Orphicorum fragmenta*, Berlin, 1922.
30. W. K. C. Guthrie. *Orpheus and the Greek Religion*, London, 1935.
31. G. Arrighetti. *Fragmenti Orfici*, Torino, 1959.
32. M. Eliade. *Istoria credințelor și ideilor religioase, vol. II, ed. Științifică, Buc. 1991, p.158.*
33. A. Jarde. *La formation du peuple Grec*. Paris. 1923.
34. *Limba Traco-dacă, ca baza limbilor euro-indiene*, Tetovo, 2000, pag.69.
35. V. Dulgheru. *Cum ne-a fost furată latinitatea?* *Literatura și Arta, nr. 39, 2012.*

36. V. Pârvan. *Carpica*, XXVI, Bacău, 1997, p. 265.
37. E. Pietara. *Les races et l'Histoire*. Paris, 1924.
38. Eutropius. *Fontes Historiae Dacoromaniae*, II, p.37.
39. Roesler. *Romanische Studien*, 1871, p.44-45.
40. D. Onciul. *Scrieri istorice*, vol. I-II, Bucuresti, 1968.
41. Cassius Dio. *Istoria Romană*. Nicea, 229dHr.
42. V. Ciubucciu. *Vorbiți limba adamică*, LA, nr.34, 1998.
43. A. Pețan. *Împărații daci ai Romei*. Revista "Formula As" .
44. Gh. Șincai. *Cronica Românilor*. Ed. Minerva, București, 1978.
45. D. Darrell. *The New European Surregions*. Canada, 1994.
46. V. Dulgheru. *Unde au dispărut strămoșii noștri pe durata a peste o mie de ani?* Partea 1. *Literatura și Arta*, nr. 40, 2012.
47. V. Dulgheru. *Unde au dispărut strămoșii noștri pe durata a peste o mie de ani?* Partea 2. *Literatura și Arta*, nr. 41, 2012.
48. V. Dulgheru. *Unde au dispărut strămoșii noștri pe durata a peste o mie de ani?* Partea 3. *Literatura și Arta*, nr. 42, 2012.
49. V. Dulgheru. *Unde au dispărut strămoșii noștri pe durata a peste o mie de ani?* Partea 4. *Literatura și Arta*, nr. 43, 2012.
50. Al. Vlahuță. *Din trecutul nostru*. București. Atelierele Grafice SOSEC&Co, 1908.
51. Ș. Maimescu. *Dosarele imaginii noastre*, L.A., nr.18, 2008.
52. A. Groza. *Din istoria necunoscută a românilor*. Secolele I-XIV. Ed. Chișinău, 2001. ISBN 9975-900-76-3.
53. Orosius. *Autohtoni și migratori*. Istoria din sec. IV și V.

54. Iordanes. *Getica*, 712, 73.
55. D. Onciul. *Scrieri istorice*. Ed. Știința, 1968.
56. A. Armbruster. *Romanitatea Românilor: Istoria Unei Idei*, Editura Enciclopedica, 1993. ISBN 10: 9734500589 ISBN 13: 9789734500581.
57. A. A. Vasiliev. *History of the Byzantine Empire*, 324-1453, Volume 2. Wisconsin : University of Wisconsin Press, 1958. ISBN 13: 9780299809256.
58. V. Spinei. *The Romanians and the Turkic nomads north of the Danube Delta from the tenth to the mid-thirteenth century*, 2009, ISBN 978-90-04-17536-5, 9004175369.
59. B. Dimitrov, I. Ilcev. *Roza Balcanilor*, Sofia, 2002, 376 p. ISBN 954-529-260-1.
60. Gh. Bezviconi. *Contribuția românilor la fondarea a patru universități din Rusia (Profiluri de ieri și de azi)*. București, 1943.

Bun de tipar 07.02.2013	Formatul 60x80 1/16
Hârtie xerox	Tirajul 150 ex.
Coli de tipar 7,0	Comanda nr.

U.T.M., 2010, Chișinău, bd. Ștefan cel Mare, 168.
 Editura Tehnică
 2068, Chișinău, str. Studenților, 11.